

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA VICEPREȘEDINTEI CURȚII

14 iulie 2021 *

„Măsuri provizorii – Articolul 279 TFUE – Cerere de măsuri provizorii – Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE – Independența Izba Dyscyplinarna (Camera disciplinară) a Sąd Najwyższy (Curtea Supremă, Polonia) – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Articolul 47 – Protecție jurisdicțională efectivă – Independența judecătorilor – Regimul disciplinar al judecătorilor – Examinarea chestiunilor de drept referitoare la lipsa de independență a judecătorilor – Competența exclusivă a Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego (Camera de control extraordinar și cauze publice) a Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)”

În cauza C-204/21 R,

având ca obiect o cerere de măsuri provizorii formulată în temeiul articolului 279 TFUE, introdusă la 1 aprilie 2021,

Comisia Europeană, reprezentată de P. J. O. Van Nuffel și K. Herrmann, în calitate de agenți,

reclamantă,

împotriva

Republicii Polone, reprezentată de B. Majczyna, în calitate de agent,

pârâtă,

VICEPREȘEDINTA CURȚII,

după ascultarea avocatului general, domnul G. W. Hogan,

dă prezenta

Ordonanță

- 1 Prin cererea de măsuri provizorii formulată, Comisia Europeană solicită Curții în special să dispună ca Republica Polonă, în așteptarea hotărârii pe fond a Curții, să suspende aplicarea mai multor dispoziții naționale introduse prin ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Legea de modificare

* Limba de procedură: polona.

a Legii privind organizarea instanțelor de drept comun, a Legii privind Curtea Supremă și a altor legi) din 20 decembrie 2019 (Dz. U. din 2020, poziția 190, denumită în continuare „Legea de modificare”).

- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor în temeiul articolului 258 TFUE, introdusă de Comisie la 1 aprilie 2021 (denumită în continuare „acțiunea pe fond”), prin care se urmărește să se constate că:
- prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 42a alineatele 1 și 2 și a articolului 55 alineatul 4 din ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Legea privind organizarea instanțelor de drept comun) din 27 iulie 2001 (Dz. U. din 2001, nr. 98, poziția 1070), astfel cum a fost modificată prin Legea de modificare (denumită în continuare „Legea modificată privind instanțele de drept comun”), a articolului 26 alineatul 3 și a articolului 29 alineatele 2 și 3 din ustawa o Sądzie Najwyższym (Legea privind Curtea Supremă) din 8 decembrie 2017 (Dz. U. din 2018, poziția 5), astfel cum a fost modificată prin Legea de modificare (denumită în continuare „Legea modificată privind Curtea Supremă”), a articolului 5 alineatele 1a și 1b din ustawa – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Legea privind organizarea instanțelor administrative) din 25 iulie 2002 (Dz. U. din 2002, poziția 1269), astfel cum a fost modificată prin Legea de modificare (denumită în continuare „Legea modificată privind instanțele administrative”), precum și a articolului 8 din Legea de modificare, care interzic oricărei instanțe naționale să verifice respectarea cerințelor Uniunii Europene referitoare la instanța judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la articolul 6 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), precum și în temeiul articolului 267 TFUE și al principiului supremației dreptului Uniunii;
 - prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 26 alineatele 2 și 4-6 și a articolului 82 alineatele 2-5 din Legea modificată privind Curtea Supremă, precum și a articolului 10 din Legea de modificare, care atribuie Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych (Camera de control extraordinar și cauze publice) a Sąd Najwyższy (Curtea Supremă, Polonia) (denumită în continuare „Camera de control extraordinar și cauze publice”) competența exclusivă de a examina căile de atac și chestiunile de drept referitoare la lipsa de independență a unei instanțe sau a unui judecător, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și în temeiul articolului 267 TFUE și al principiului supremației dreptului Uniunii;
 - prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind instanțele de drept comun și a articolului 72 alineatul 1 punctele 1-3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, care permit calificarea drept abatere disciplinară a examinării respectării cerințelor Uniunii referitoare la instanța judecătorească independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și în temeiul articolului 267 TFUE;

- prin abilitarea Izba Dyscyplinarna (Camera disciplinară) a Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) (denumită în continuare „Camera disciplinară”), ale cărei independență și imparțialitate nu sunt garantate, să se pronunțe în cauzele care au o incidență directă asupra statutului și exercitării funcțiilor de judecător și de judecător asistent, cum ar fi, pe de o parte, cererile de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorilor și judecătorilor asistenți și a arestării acestora, precum și, pe de altă parte, cauzele în materia dreptului muncii și al asigurărilor sociale referitoare la judecători ai Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și cauzele referitoare la pensionarea acestor judecători, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE;
 - prin adoptarea și menținerea în vigoare a articolului 88a din Legea modificată privind instanțele de drept comun, a articolului 45 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă și a articolului 8 alineatul 2 din Legea modificată privind instanțele administrative, Republica Polonă a încălcat dreptul la respectarea vieții private și dreptul la protecția datelor cu caracter personal garantate la articolul 7 și la articolul 8 alineatul (1) din cartă, precum și la articolul 6 alineatul (1) literele (c) și (e), la articolul 6 alineatul (3) și la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1).
- 3 La 6 mai 2021, Republica Polonă a depus observații scrise cu privire la cererea de măsuri provizorii.

Cadrul juridic

Legea modificată privind Curtea Supremă

- 4 Legea privind Curtea Supremă a instituit, în cadrul Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), două noi camere, pe de o parte, Camera disciplinară și, pe de altă parte, Camera de control extraordinar și cauze publice.
- 5 Legea de modificare a modificat Legea privind Curtea Supremă, în special prin inserarea la articolul 26 a alineatelor 2-6 și la articolul 27 alineatul 1 a unui punct 1a, prin modificarea articolului 29 și a articolului 72 alineatul 1 și prin inserarea la articolul 82 a alineatelor 2-5.
- 6 Potrivit articolului 26 alineatele 2-6 din Legea modificată privind Curtea Supremă:
- „2. Camera de control extraordinar și cauze publice este competentă să soluționeze cererile sau declarațiile privind recuzarea unui judecător sau desemnarea instanței în fața căreia trebuie să se desfășoare o procedură, inclusiv căile de atac întemeiate pe lipsa de independență a instanței sau a judecătorului. Instanța sesizată cu cauza trimite imediat o cerere președintelui Camerei de control extraordinar și cauze publice pentru ca aceasta să fie soluționată în conformitate cu normele stabilite prin dispoziții distincte. Înaintarea unei cereri președintelui Camerei de control extraordinar și cauze publice nu suspendă procedura în curs.
3. Cererea menționată la alineatul 2 nu este examinată dacă privește constatarea sau aprecierea legalității numirii unui judecător sau a legitimității acestuia pentru exercitarea unor funcții jurisdicționale.

4. Camera de control extraordinar și cauze publice este competentă să soluționeze căile de atac prin care se urmărește să se constate nelegalitatea hotărârilor sau a deciziilor definitive ale [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)], ale instanțelor de drept comun, ale instanțelor militare și ale instanțelor administrative, inclusiv ale [Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă, Polonia)], în cazul în care nelegalitatea constă în repunerea în discuție a statutului persoanei numite într-un post de judecător care s-a pronunțat în cauză.
5. Dispozițiile referitoare la constatarea nelegalității unei hotărâri definitive se aplică *mutatis mutandis* procedurii în cauzele menționate la alineatul 4, iar dispozițiile referitoare la redeschiderea unei proceduri jurisdicționale închise printr-o hotărâre definitivă se aplică cauzelor penale. Nu este necesar să se stabilească *prima facie* probabilitatea sau producerea unui prejudiciu cauzat de pronunțarea hotărârii care face obiectul căii de atac.
6. O cale de atac prin care se urmărește să se constate nelegalitatea unei hotărâri definitive, menționată la alineatul 4, poate fi introdusă în fața Camerei de control extraordinar și cauze publice fără a trece prin instanța care a pronunțat hotărârea atacată, chiar și atunci când o parte nu a epuizat căile de atac aflate la dispoziția sa, inclusiv calea de atac extraordinară în fața [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)].”
7. Articolul 27 alineatul 1 din legea menționată prevede:
- „Camera disciplinară este competentă în următoarele cauze:
- [...]
- 1a) cauzele privind autorizarea inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorilor, a judecătorilor asistenți, a procurorilor și a procurorilor asistenți sau a plasării acestora în arest preventiv;
- 2) cauzele în domeniul dreptului muncii și al asigurărilor sociale care privesc judecătorii [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)];
- 3) cauzele privind pensionarea unui judecător al [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)].”
8. Articolul 29 alineatele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă prevede:
- „2. În cadrul activităților [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] sau ale organelor sale, nu este permisă repunerea în discuție a legitimității tribunalelor și a curților, a organelor constituționale ale statului sau a organelor de control și de protecție a dreptului.
3. [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] sau un alt organ al puterii nu poate să constate și nici să aprecieze legalitatea numirii unui judecător sau a competenței de a exercita funcțiile jurisdicționale care decurge din aceasta.”
9. Articolul 72 alineatul 1 din această lege are următorul cuprins:
- „Un judecător al [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] răspunde, pe plan disciplinar, pentru abaterile profesionale (disciplinare), inclusiv în cazul:
- 1) încălcării vădite și flagrante a normelor de drept;

- 2) actelor sau omisiunilor de natură să împiedice sau să compromită în mod semnificativ funcționarea unei autorități judiciare;
- 3) actelor care pun în discuție existența raportului de muncă al unui judecător, efectivitatea numirii unui judecător sau legitimitatea unui organ constituțional al Republicii Polone.”
- 10 În conformitate cu articolul 73 alineatul 1 din legea menționată, Camera disciplinară este instanța disciplinară de al doilea (și de ultim) grad de jurisdicție pentru judecătorii instanțelor de drept comun și instanța disciplinară de prim grad și de al doilea grad de jurisdicție pentru judecătorii Sąd Najwyższy (Curtea Supremă).
- 11 Articolul 82 din Legea modificată privind Curtea Supremă prevede următoarele:
- „1. În cazul în care, în cadrul examinării unui recurs sau a unei alte căi de atac, [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] are îndoieli serioase cu privire la interpretarea dispozițiilor juridice care stau la baza deciziei pronunțate, aceasta poate să suspende judecarea cauzei și să supună o chestiune de drept unui complet constituit din șapte dintre judecătorii săi.
2. Atunci când examinează o cauză în care se ridică o chestiune de drept privind independența unui judecător sau a unei instanțe, [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] suspendă judecarea cauzei și înaintează această chestiune unui complet constituit din toți membrii Camerei de control extraordinar și cauze publice.
3. În cazul în care, în cadrul examinării unei cereri menționate la articolul 26 alineatul 2, [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] are îndoieli serioase cu privire la interpretarea dispozițiilor juridice pe care trebuie să se întemeieze decizia, aceasta poate să suspende judecarea cauzei și să înainteze o chestiune de drept unui complet constituit din toți membrii Camerei de control extraordinar și cauze publice.
4. Atunci când adoptă o decizie menționată la alineatul 2 sau 3, Camera de control extraordinar și cauze publice nu este obligată să respecte decizia unui alt complet de judecată al [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)], cu excepția cazului în care aceasta a dobândit forță de principiu juridic.
5. O decizie adoptată de toți membrii Camerei de control extraordinar și cauze publice în temeiul alineatului 2 sau 3 este obligatorie pentru toate completurile [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)]. Orice diferență în raport cu o decizie care a dobândit forță de principiu juridic impune pronunțarea din nou prin decizie a Adunării Plenare a [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)], adoptarea acestei decizii necesitând prezența a cel puțin două treimi din judecătorii fiecărei camere. Articolul 88 nu se aplică.”

Legea modificată privind instanțele de drept comun

- 12 Legea de modificare a modificat Legea privind instanțele de drept comun în special prin inserarea unui articol 42a și a unui alineat 4 la articolul 55, precum și prin modificarea articolului 107 alineatul 1 și a articolului 110 alineatul 2a.

13 Articolul 42a din Legea modificată privind instanțele de drept comun are următorul cuprins:

„1. În cadrul activităților instanțelor sau ale organelor instanțelor, nu este permisă repunerea în discuție a legitimității tribunalelor și a curților, a organelor constituționale ale statului sau a organelor de control și de protecție a dreptului.

2. O instanță de drept comun sau un alt organ al puterii nu poate să constate și nici să aprecieze legalitatea numirii unui judecător sau a competenței de a exercita funcțiile jurisdicționale care decurge din aceasta.”

14 Articolul 55 alineatul 4 din această lege prevede:

„Judecătorii se pot pronunța cu privire la toate cauzele în locul lor de repartizare, precum și în alte jurisdicții în cazurile definite de lege (competența judecătorului). Dispozițiile referitoare la atribuirea cauzelor, precum și la desemnarea și la modificarea completurilor de judecată nu limitează competența unui judecător și nu pot fi invocate pentru a se constata că un complet de judecată este contrar legii, că o instanță este alcătuită în mod necorespunzător sau că o persoană care nu este abilitată sau competentă să se pronunțe face parte din aceasta.”

15 Articolul 80 din legea menționată prevede următoarele:

„1. Judecătorii nu pot să fie arestați sau să facă obiectul urmăririi penale decât cu autorizarea instanței disciplinare competente. Această dispoziție nu privește arestarea în caz de flagrant delict, dacă această arestare este indispensabilă pentru a garanta buna desfășurare a procedurii. Până la adoptarea unei decizii de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva unui judecător, pot fi îndeplinite numai actele urgente.

[...]

2c. Instanța disciplinară adoptă o decizie de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva unui judecător în cazul în care suspiciunile cu privire la acesta sunt suficient de susținute. Prin decizie se statuează cu privire la autorizarea inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorului și se expun motivele acesteia.

2d. Instanța disciplinară examinează cererea de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva unui judecător în termen de 14 zile de la primirea acesteia.”

16 Articolul 107 alineatul 1 din aceeași lege are următorul cuprins:

„Un judecător răspunde, pe plan disciplinar, pentru abaterile profesionale (disciplinare), inclusiv în cazul:

[...]

2) actelor sau omisiunilor de natură să împiedice sau să compromită în mod semnificativ funcționarea unei autorități judiciare;

3) actelor care pun în discuție existența raportului de muncă al unui judecător, efectivitatea numirii unui judecător sau legitimitatea unui organ constituțional al Republicii Polone;

[...]

- 17 Potrivit articolului 110 alineatul 2a din Legea modificată privind instanțele de drept comun:

„Instanța disciplinară în a cărei jurisdicție își exercită atribuțiile judecătorul supus procedurii este competentă teritorial să soluționeze cauzele menționate la articolul 37 alineatul 5 și la articolul 75 alineatul 2 punctul 3. În cauzele menționate la articolul 80 și la articolul 106zd, organul jurisdicțional competent în primă instanță este [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] în complet format dintr-un judecător unic al Camerei disciplinare, iar în a doua instanță, [Sąd Najwyższy (Curtea Supremă)] în complet format din trei judecători ai Camerei disciplinare.”

- 18 În conformitate cu articolul 129 din această lege:

„1. Instanța disciplinară poate suspenda din funcție un judecător împotriva căruia a fost inițiată o procedură disciplinară sau o procedură de interdicție, precum și în cazul în care adoptă o decizie de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorului în cauză.

2. În cazul în care instanța disciplinară adoptă o decizie de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva unui judecător pentru o infracțiune săvârșită cu intenție care poate fi supusă urmării penale de către Ministerul Public, judecătorul este din oficiu suspendat din funcție.

3. Atunci când suspendă din funcție un judecător, instanța disciplinară reduce remunerația acestuia cu 25 %-50 % pe perioada suspendării; această dispoziție nu se aplică persoanelor împotriva cărora a fost inițiată procedura de interdicție.

4. În cazul în care procedura disciplinară a fost închisă sau a încetat prin achitare, se vor restabili la quantumul integral toate elementele remunerației sau ale emolumentelor.”

Legea modificată privind instanțele administrative

- 19 Legea de modificare a modificat Legea privind instanțele administrative în special prin inserarea alineatelor 1a și 1b la articolul 5, precum și prin modificarea articolului 29 alineatul 1 și a articolului 49 alineatul 1.

- 20 Articolul 5 alineatele 1a și 1b din Legea modificată privind instanțele administrative prevede:

„1a. În cadrul activităților unei instanțe administrative sau ale organelor acesteia, nu este permisă repunerea în discuție a legitimității tribunalelor și a curților, a organelor constituționale ale statului sau a organelor de control și de protecție a dreptului.

1b. O instanță administrativă sau un alt organ al puterii nu poate să constate și nici să aprecieze legalitatea numirii unui judecător sau a competenței de a exercita funcțiile jurisdicționale care decurge din aceasta.”

- 21 În temeiul articolului 29 alineatul 1 din această lege, abaterile disciplinare prevăzute la articolul 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind instanțele de drept comun sunt aplicabile și în ceea ce privește judecătoria instanțelor administrative.

- 22 În conformitate cu articolul 49 alineatul 1 din Legea modificată privind instanțele administrative, abaterile disciplinare prevăzute la articolul 72 alineatul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă sunt aplicabile și în ceea ce privește judecătorii Naczelnny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă).

Legea de modificare

- 23 Articolele 8 și 10 din Legea de modificare conțin dispoziții tranzitorii.
- 24 În conformitate cu articolul 8 din Legea de modificare, articolul 55 alineatul 4 din Legea modificată privind instanțele de drept comun se aplică și cauzelor deschise sau închise înainte de data intrării în vigoare a Legii de modificare, și anume 14 februarie 2020.
- 25 Potrivit articolului 10 din Legea de modificare:

„1. Dispozițiile [Legii privind Curtea Supremă], în versiunea rezultată din prezenta lege, se aplică și cauzelor supuse examinării Camerei de control extraordinar și cauze publice care au fost introduse și nu au fost finalizate printr-o hotărâre definitivă, inclusiv printr-o decizie, înainte de data intrării în vigoare a prezentei legi.

2. Instanța sesizată cu o cauză menționată la alineatul 1 o trimite fără întârziere, în termen de cel mult șapte zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, la Camera de control extraordinar și cauze publice, care poate revoca actele realizate anterior în măsura în care împiedică examinarea în continuare a cauzei în conformitate cu legea.

3. Actele realizate de instanțe și de părți sau de participanții la procedură în cauzele menționate la alineatul 1 după data intrării în vigoare a prezentei legi cu încălcarea alineatului 2 nu produc efecte procedurale.”

Istoricul cauzei și procedura precontencioasă

- 26 Ca răspuns la trei cereri de decizie preliminară introduse de Sąd Najwyższy (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) [Curtea Supremă (Camera pentru litigii de muncă și asigurări sociale), Polonia] (denumită în continuare „Camera pentru litigii de muncă”), la punctul 171 din Hotărârea din 19 noiembrie 2019, A. K. și alții (Independența Camerei disciplinare a Curții Supreme) (C-585/18, C-624/18 și C-625/18, denumită în continuare „Hotărârea A. K.”, EU:C:2019:982), Curtea a statuat că articolul 47 din cartă și articolul 9 alineatul (1) din Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă (JO 2000, L 303, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 7) trebuie interpretate în sensul că se opun ca litigii privind aplicarea dreptului Uniunii să poată intra în competența exclusivă a unei entități care nu constituie o instanță independentă și imparțială în sensul primei dintre aceste dispoziții. La același punct, Curtea a precizat că aceasta este situația în cazul în care condițiile obiective în care a fost creată entitatea respectivă și caracteristicile acesteia, precum și modul în care membrii săi au fost numiți sunt de natură să dea naștere unor îndoieli legitime, în percepția justițiabililor, referitoare la impenetrabilitatea acestei entități în privința unor elemente exterioare, în special a unor influențe directe sau indirecte ale puterilor legislativă și executivă, și la neutralitatea sa în raport cu interesele care se înfruntă și, astfel, pot conduce la o lipsă a aparenței de independență sau de imparțialitate a entității menționate care să fie de natură să aducă atingere încrederii pe

care justiția trebuie să o inspire acestor justițiabili într-o societate democratică. Tot la același punct, Curtea a adăugat că revine instanței de trimitere sarcina de a stabili, ținând seama de toate elementele relevante de care dispune, dacă aceasta este situația în ceea ce privește o entitate precum Camera disciplinară și că, într-o asemenea ipoteză, principiul supremației dreptului Uniunii trebuie interpretat în sensul că impune instanței de trimitere să lase neaplicată dispoziția de drept național care conferă competența de a soluționa litigiile principale entității menționate, astfel încât acestea să poată fi examinate de o instanță care îndeplinește cerințele de independență și de imparțialitate și care ar fi competentă în domeniul în cauză dacă dispoziția respectivă nu ar împiedica acest lucru.

- 27 În urma Hotărârii A. K., pronunțându-se în litigiul care a determinat cererea de decizie preliminară în cauza C-585/18, Camera pentru litigii de muncă a statuat, în hotărârea din 5 decembrie 2019, că Krajowa Rada Sądowictwa (Consiliul Național al Magistraturii, Polonia) (denumit în continuare „KRS”) nu este un organ imparțial și independent de puterile legislativă și executivă. De asemenea, această instanță a apreciat că Camera disciplinară nu poate fi considerată o instanță judecătorească în sensul articolului 47 din cartă și al articolului 6 din CEDO.
- 28 La 12 decembrie 2019, un grup de deputați a prezentat Sejm Rzeczypospolitej Polskiej (Dieta Republicii Polone) proiectul de lege aflat la originea Legii de modificare. Această lege a fost adoptată la 20 decembrie 2019 și a intrat în vigoare la 14 februarie 2020.
- 29 Considerând că, prin adoptarea Legii de modificare, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, ale articolului 7, ale articolului 8 alineatul (1) și ale articolului 47 din cartă, precum și ale articolului 6 alineatul (1) literele (c) și (e), ale articolului 6 alineatul (3) și ale articolului 9 din Regulamentul 2016/679, Comisia a adresat acestui stat membru, la 29 aprilie 2020, o scrisoare de punere în întârziere. Acesta din urmă a răspuns printr-o scrisoare din 29 iunie 2020 în care a contestat orice încălcare a dreptului Uniunii.
- 30 La 30 octombrie 2020, Comisia a emis un aviz motivat în care susținea că regimul introdus prin Legea de modificare încălca dispozițiile dreptului Uniunii menționate la punctul precedent.
- 31 Ținând seama de creșterea numărului de cauze pendinte în fața Camerei disciplinare privind cereri de autorizare a declanșării urmăririi penale împotriva unor judecători în temeiul articolului 27 alineatul 1 punctul 1a din Legea modificată privind Curtea Supremă, la 1 noiembrie 2020, Comisia a adresat autorităților poloneze mai multe întrebări. Aceste autorități au răspuns la întrebările menționate la 13 noiembrie 2020.
- 32 La 3 decembrie 2020, Comisia a adresat Republicii Polone o scrisoare de punere în întârziere suplimentară ca urmare a activității jurisdicționale a Camerei disciplinare în temeiul articolului 27 alineatul 1 punctele 1a, 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă în cauze care au o incidență directă asupra statutului și a exercitării funcției de judecător și de judecător asistent.
- 33 Printr-o scrisoare din 30 decembrie 2020, Republica Polonă a răspuns la avizul motivat al Comisiei din 30 octombrie 2020 contestând existența neîndeplinirii obligațiilor imputate și concluzionând în sensul renunțării la procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor.
- 34 Printr-o scrisoare din 4 ianuarie 2021, Republica Polonă a răspuns la scrisoarea de punere în întârziere suplimentară din 3 decembrie 2020 susținând că obiecțiile ridicate de Comisie cu privire la lipsa de independență a Camerei disciplinare nu erau întemeiate.

- 35 La 27 ianuarie 2021, Comisia a adresat Republicii Polone un aviz motivat suplimentar privind activitatea jurisdicțională a Camerei disciplinare în cauzele referitoare la statutul judecătorilor și al judecătorilor asistenți.
- 36 Printr-o scrisoare din 26 februarie 2021, Republica Polonă a răspuns la avizul motivat suplimentar, arătând că obiecția formulată de Comisie în acesta nu era întemeiată și concluzionând în sensul renunțării la procedură.
- 37 Întrucât a considerat neconvingătoare răspunsurile Republicii Polone, Comisia a introdus, la 31 martie 2021, o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, precum și prezenta cerere de măsuri provizorii.

Concluziile părților

- 38 Comisia solicită Curții:

– să dispună ca Republica Polonă, în așteptarea hotărârii pe fond a Curții:

- a) să suspende, pe de o parte, aplicarea dispozițiilor articolului 27 alineatul 1 punctul 1a din Legea modificată privind Curtea Supremă și a altor dispoziții, în temeiul cărora Camera disciplinară este competentă să se pronunțe, atât în primă instanță, cât și în a doua instanță, cu privire la cererile de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva unor judecători sau judecători asistenți, a plasării lor în arest preventiv, a arestării lor sau a aducerii lor în fața instanței, precum și, pe de altă parte, efectele deciziilor deja adoptate de Camera disciplinară în temeiul acestui articol și care autorizează inițierea unei proceduri penale împotriva unui judecător sau arestarea sa și să se abțină să trimită cauzele menționate la articolul respectiv în fața unei instanțe care nu îndeplinește cerințele de independență definite în special în Hotărârea A. K.;
- b) să suspende aplicarea dispozițiilor articolului 27 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, în temeiul cărora Camera disciplinară este competentă să se pronunțe cu privire la cauzele referitoare la statutul și la exercitarea funcției de judecător al Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), în special cu privire la cauzele în domeniul dreptului muncii și al asigurărilor sociale, precum și cu privire la cauzele referitoare la pensionarea acestor judecători, și să se abțină să trimită aceste cauze în fața unei instanțe care nu îndeplinește cerințele de independență definite în special în Hotărârea A. K.;
- c) să suspende aplicarea dispozițiilor articolului 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind instanțele de drept comun, precum și ale articolului 72 alineatul 1 punctele 1-3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, care permit angajarea răspunderii disciplinare a judecătorilor pentru examinarea respectării cerințelor de independență și de imparțialitate ale unei instanțe constituite în prealabil prin lege în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) TUE și ale articolului 47 din cartă;
- d) să suspende aplicarea dispozițiilor articolului 42a alineatele 1 și 2, precum și ale articolului 55 alineatul 4 din Legea modificată privind instanțele de drept comun, ale articolului 26 alineatul 3, precum și ale articolului 29 alineatele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, ale articolului 5 alineatele 1a și 1b din Legea modificată privind instanțele administrative și ale articolului 8 din Legea de modificare, în măsura în care

interzic instanțelor naționale să verifice respectarea cerințelor Uniunii referitoare la o instanță independentă și imparțială constituită în prealabil prin lege, în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) TUE și ale articolului 47 din cartă;

- e) să suspende aplicarea dispozițiilor articolului 26 alineatele 2 și 4-6, precum și ale articolului 82 alineatele 2-5 din Legea modificată privind Curtea Supremă și ale articolului 10 din Legea de modificare, care atribuie Camerei de control extraordinar și cauze publice competența exclusivă de a examina căile de atac întemeiate pe lipsa de independență a unui judecător sau a unei instanțe, și
- f) să comunice Comisiei, în termen de cel mult o lună de la notificarea ordonanței Curții prin care se dispun măsurile provizorii solicitate, toate măsurile adoptate pentru a se conforma pe deplin acestei ordonanțe;

– să oblige Republica Polonă la plata cheltuielilor de judecată.

39 Comisia solicită de asemenea Curții, în temeiul articolului 160 alineatul (7) din Regulamentul de procedură al acesteia, dispunerea măsurilor provizorii menționate la punctul precedent chiar înainte ca Republica Polonă să își fi prezentat observațiile.

40 Republica Polonă solicită Curții:

- să respingă cererea de măsuri provizorii ca vădit inadmisibilă;
- cu titlu subsidiar, să respingă cererea de măsuri provizorii ca nefondată și
- să oblige Comisia la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la cererea prin care se solicită pronunțarea *inaudita altera parte*

41 În conformitate cu articolul 160 alineatul (7) din Regulamentul de procedură, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii poate admite cererea de măsuri provizorii chiar înainte ca cealaltă parte să își fi prezentat observațiile, iar această măsură poate fi ulterior modificată sau revocată, chiar din oficiu.

42 Potrivit jurisprudenței Curții, în special atunci când este de dorit, în interesul unei bune administrări a justiției, să se evite ca procedura de măsuri provizorii să fie lipsită de întreaga sa substanță și de orice efect, articolul 160 alineatul (7) din Regulamentul de procedură autorizează judecătorul care soluționează o cerere de măsuri provizorii să adopte astfel de măsuri, cu titlu conservatoriu, fie până la pronunțarea ordonanței prin care se finalizează procedurii privind măsurile provizorii, fie până la încheierea procedurii principale, dacă aceasta are loc mai devreme. Atunci când examinează necesitatea de a pronunța o ordonanță *inaudita altera parte*, instanța menționată trebuie să examineze împrejurările cauzei (Ordonanța vicepreședintei Curții din 19 octombrie 2018, Comisia/Polonia, C-619/18 R, nepublicată, EU:C:2018:852, punctele 13 și 14, precum și jurisprudența citată).

43 În speță, cererea de măsuri provizorii formulată de Comisie nu a evidențiat împrejurări de natură să stabilească necesitatea de a adopta cu titlu provizoriu măsurile solicitate până la adoptarea ordonanței prin care se finalizează procedura măsurilor provizorii fără a asculta în prealabil Republica Polonă.

- 44 În consecință, vicepreședinta Curții a decis să nu admită cererea Comisiei prin care se solicită pronunțarea cu privire la prezenta cerere de măsuri provizorii *inaudita altera parte*.

Cu privire la cererea de măsuri provizorii

Cu privire la admisibilitate

- 45 Republica Polonă susține că cererea de măsuri provizorii este vădit inadmisibilă.
- 46 În primul rând, Republica Polonă afirmă că dispozițiile naționale pe care Comisia le contestă în cadrul acțiunii pe fond nu intră în domeniul de competență al Uniunii. Astfel, Uniunea nu are nicio competență în materie de organizare a justiției statelor membre și nici, *a fortiori*, de vreo competență de a defini regimul politic al statelor menționate, de a stabili competențele diferitor organe ale acestora, de a interveni în organizarea lor internă sau de a le suspenda activitatea. În special, problema acordării și a ridicării imunității judecătorilor și a judecătorilor asistenți, stabilirea atât a procedurilor disciplinare împotriva persoanelor care ocupă aceste funcții, cât și a întinderii răspunderii lor disciplinare și desemnarea organelor competente să desfășoare procedurile în aceste cauze ar fi reglementate exclusiv de dreptul național. În consecință, Curtea ar fi vădit incompetentă să adopte măsurile provizorii solicitate de Comisie.
- 47 Pe de altă parte, în ceea ce privește în special măsurile provizorii privind dispozițiile referitoare la ridicarea imunității judecătorilor, cererea de măsuri provizorii ar încălca în mod flagrant principiul egalității de tratament între statele membre. Astfel, deși anumite state membre nu ar acorda, în dreptul lor intern, nicio imunitate judecătorilor, cu consecința că aceștia ar fi supuși unei presiuni și unei stări de incertitudine permanente, Comisia nu ar fi ridicat niciodată obiecții împotriva statelor membre menționate.
- 48 În plus, cererea menționată ar încălca principiul inamovibilității judecătorilor. Astfel, atât suspendarea activității Camerei disciplinare, cât și suspendarea aplicării dispozițiilor menționate la punctul 38 prima liniuță literele c) și d) din prezenta ordonanță ar constitui o ingerință în independența judecătorilor în cadrul funcțiilor lor jurisdicționale.
- 49 Această argumentație nu poate fi admisă.
- 50 Astfel, mai întâi, deși este adevărat, astfel cum subliniază în mod întemeiat Republica Polonă, că organizarea justiției în statele membre intră în competența acestora din urmă, totuși, în exercitarea competenței menționate, statele membre sunt ținute să respecte obligațiile care decurg pentru ele din dreptul Uniunii, în special din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE (Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 36, precum și jurisprudența citată).
- 51 În temeiul acestei dispoziții, orice stat membru trebuie să se asigure în special că organismele care, în calitate de „instanță” în sensul definit de dreptul Uniunii, fac parte din sistemul său de căi de atac în domeniile reglementate de dreptul Uniunii și care sunt, prin urmare, susceptibile să se pronunțe, în această calitate, cu privire la aplicarea sau interpretarea dreptului Uniunii îndeplinesc cerințele unei protecții jurisdicționale efective [Hotărârea din 2 martie 2021, A.B. și alții (Numirea judecătorilor la Curtea Supremă – Căi de atac), C-824/18, denumită în continuare „Hotărârea A.B.”, EU:C:2021:153, punctul 112, precum și jurisprudența citată].

- 52 Or, în speță, este cert că atât Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), inclusiv Camera disciplinară care face parte din aceasta, cât și instanțele de drept comun pot fi chemate să statueze cu privire la chestiuni legate de aplicarea sau interpretarea dreptului Uniunii și că fac parte, în calitate de „instanțe”, în sensul definit de acest drept, din sistemul polonez de căi de atac în domeniile reglementate de dreptul menționat, în sensul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, astfel încât instanțele menționate trebuie să îndeplinească cerințele unei protecții jurisdicționale efective [a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 iunie 2019, Comisia/Polonia (Independența Curții Supreme), C-619/18, EU:C:2019:531, punctul 56].
- 53 Pe de altă parte, dispozițiile naționale puse în discuție de Comisie în cadrul primelor patru motive ale acțiunii pe fond (denumite în continuare „dispozițiile naționale în litigiu”) reglementează competența Camerei disciplinare, regimul disciplinar aplicabil judecătorilor Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), ai instanțelor de drept comun și ai instanțelor administrative, precum și modalitățile procedurale ale controlului condițiilor de independență a acestor judecători.
- 54 În consecință, aceste dispoziții pot face obiectul unui control în raport cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, în contextul unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, precum și, pe cale de consecință, al unor măsuri provizorii prin care se urmărește în special suspendarea dispozițiilor menționate, dispuse de Curte, în temeiul articolului 279 TFUE, în același context.
- 55 În aceste condiții, contrar celor susținute de Republica Polonă, Curtea este competentă să adopte măsuri provizorii de natura celor solicitate de Comisie.
- 56 În continuare, în ceea ce privește argumentul Republicii Polone referitor la lipsa punerii în discuție de către Comisie a regimurilor privind imunitatea judecătorilor care există în alte state membre, al căror nivel de protecție a independenței judecătorilor ar fi mai puțin ridicat decât cel asigurat de regimul polonez, este suficient să se constate că atât presupusa existență a unor norme analoge dispozițiilor naționale în litigiu sau a unor norme mai puțin protectoare în privința independenței judecătorilor decât aceste dispoziții, cât și lipsa punerii în discuție de către Comisie a normelor menționate nu au relevanță în ceea ce privește admisibilitatea prezentei cereri de măsuri provizorii (a se vedea prin analogie Ordonanța din 17 decembrie 2018, Comisia/Polonia, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, punctul 58).
- 57 În sfârșit, afirmația Republicii Polone potrivit căreia dispunerea măsurilor provizorii solicitate de Comisie este contrară principiului inamovibilității judecătorilor nu poate fi reținută. Astfel, este suficient să se constate că, în ipoteza în care aceste măsuri ar fi dispuse, ele nu ar avea ca efect revocarea judecătorilor instanțelor poloneze, în special a judecătorilor Camerei disciplinare și ai Camerei de control extraordinar și cauze publice, ci suspendarea provizorie a aplicării dispozițiilor naționale în litigiu până la pronunțarea hotărârii Curții pe fond (denumită în continuare „hotărârea definitivă”).
- 58 În al doilea rând, Republica Polonă arată că cererea de măsuri provizorii formulată de Comisie este inadmisibilă în măsura în care măsurile provizorii solicitate nu urmăresc să garanteze efectul deplin al hotărârii definitive.
- 59 Astfel, pe de o parte, reiterând că Uniunea nu are nicio competență de a interveni în activitățile organelor constituționale ale statelor membre, inclusiv ale instanțelor supreme naționale și, *a fortiori*, de a suspenda funcționarea lor, Republica Polonă susține că măsurile provizorii solicitate ar avea ca efect o atingere adusă suveranității acestui stat membru.

- 60 Pe de altă parte, Republica Polonă afirmă că o parte dintre măsurile provizorii solicitate urmăresc executarea hotărârii definitive avute în vedere de Comisie chiar înainte ca aceasta să fie pronunțată.
- 61 În special, Republica Polonă susține, mai întâi, că nu există niciun risc în ceea ce privește executarea unei astfel de hotărâri. În această privință, arată că, în ipoteza în care în hotărârea definitivă s-ar admite motivele acțiunii pe fond, ar fi obligată să asigure conformitatea dreptului său național cu cerințele care decurg din dreptul Uniunii. Or, Comisia nu ar fi demonstrat legătura dintre măsurile provizorii solicitate și capacitatea Republicii Polone de a îndeplini obligația care îi revine în temeiul articolului 260 alineatul (1) TFUE.
- 62 În continuare, Republica Polonă arată că o astfel de punere în conformitate a dispozițiilor naționale în litigiu ar necesita exact același demers legislativ indiferent dacă aceste dispoziții sunt sau nu sunt aplicabile până la data pronunțării hotărârii definitive, astfel încât dispunerea măsurilor provizorii solicitate nu ar avea niciun interes pentru asigurarea efectivității hotărârii definitive.
- 63 În sfârșit, Republica Polonă afirmă că măsura provizorie prin care se urmărește suspendarea efectelor deciziilor Camerei disciplinare, adoptate în temeiul articolului 27 alineatul 1 punctul 1a din Legea modificată privind Curtea Supremă, de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva unui judecător sau a plasării acestuia în arest preventiv trebuie considerată ca fiind vădit contrară obiectivului unei măsuri provizorii, întrucât urmărește să producă efecte care depășesc obligațiile care decurg, în conformitate cu articolul 260 alineatul (1) TFUE, din eventuala hotărâre definitivă.
- 64 Nici această argumentație nu poate fi admisă.
- 65 Astfel, pe de o parte, din considerațiile enunțate la punctele 50-55 din prezenta ordonanță rezultă că Curtea este competentă nu numai să soluționeze o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor precum acțiunea pe fond, prin care se contestă compatibilitatea cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE a dispozițiilor naționale privind organizarea justiției în statele membre, cum ar fi cele referitoare la regimul disciplinar aplicabil judecătorilor chemați să se pronunțe cu privire la chestiuni care țin de dreptul Uniunii, precum și cele care reglementează ridicarea imunității acestor judecători, ci și să dispună, în cadrul unei asemenea acțiuni, măsuri provizorii pentru suspendarea aplicării unor astfel de dispoziții naționale, în temeiul articolului 279 TFUE
- 66 În consecință, contrar celor susținute de Republica Polonă, dispunerea măsurilor provizorii solicitate de Comisie nu poate să aducă atingere suveranității acestui stat membru și nici, pe cale de consecință, să urmărească o astfel de finalitate.
- 67 Pe de altă parte, argumentele Republicii Polone prezentate la punctele 60-63 din prezenta ordonanță provin dintr-o înțelegere eronată a finalității procedurii de măsuri provizorii și în special a naturii și a efectelor măsurilor provizorii solicitate de Comisie, precum și dintr-o confuzie între această finalitate și conținutul măsurilor pe care le impune executarea unei hotărâri prin care se constată o neîndeplinire a obligațiilor în temeiul articolului 258 TFUE.
- 68 Astfel, trebuie să se sublinieze că finalitatea procedurii de măsuri provizorii este de a garanta deplina eficacitate a hotărârii care urmează să fie pronunțată în procedura principală pe care se grefează procedura de măsuri provizorii, pentru a evita o lacună în protecția juridică asigurată de

Curte. Astfel, în ceea ce privește în special o măsură provizorie pentru suspendarea unei dispoziții naționale, o asemenea măsură urmărește în special să se evite ca aplicarea imediată a acestei dispoziții naționale să determine un prejudiciu grav și ireparabil în raport cu interesele invocate de reclamant. În consecință, necesitatea măsurii menționate trebuie apreciată numai în raport cu survenirea probabilă a unui prejudiciu grav și ireparabil care ar rezulta, eventual, din refuzul de a dispune o asemenea măsură provizorie, în ipoteza în care acțiunea pe fond ar fi admisă ulterior (a se vedea în acest sens Ordonanța din 17 decembrie 2018, Comisia/Polonia, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, punctele 60, 61 și 64, precum și jurisprudența citată).

- 69 Prin urmare, contrar celor susținute de Republica Polonă, faptul, presupunând că este dovedit, că nu există niciun risc ca, în ipoteza în care acțiunea pe fond ar fi în final admisă, acest stat membru să nu asigure executarea hotărârii definitive nu are nicio legătură cu finalitatea procedurii de măsuri provizorii, în ceea ce privește în special o măsură provizorie pentru suspendarea unei dispoziții naționale precum cele solicitate de Comisie și, în consecință, nu are incidență asupra admisibilității prezentei cereri de măsuri provizorii.
- 70 Același lucru este valabil în ceea ce privește împrejurarea invocată de Republica Polonă potrivit căreia executarea hotărârii definitive, în ipoteza în care acțiunea pe fond ar fi admisă, ar implica pentru acest stat membru aceleași obligații, indiferent dacă măsurile provizorii solicitate de Comisie sunt sau nu sunt dispuse.
- 71 Astfel, o asemenea împrejurare nu numai că este străină de finalitatea procedurii de măsuri provizorii, astfel cum a fost descrisă la punctul 68 din prezenta ordonanță, ci rezultă din articolul 260 alineatul (1) TFUE, potrivit căruia, în cazul în care Curtea constată că un stat membru a încălcat oricare dintre obligațiile care îi revin în temeiul tratatelor, acest stat membru este obligat să ia măsurile pe care le impune executarea hotărârii Curții.
- 72 Astfel, indiferent dacă măsurile provizorii solicitate de Comisie sunt sau nu sunt dispuse de Curte, în ipoteza în care acțiunea pe fond ar fi admisă, Republica Polonă ar fi obligată, în conformitate cu articolul 260 alineatul (1) TFUE, pentru a da curs hotărârii definitive, să își adapteze dreptul național și să ia măsurile necesare pentru a se asigura că instanțele naționale care fac parte din sistemul său de căi de atac în domeniile reglementate de dreptul Uniunii îndeplinesc cerințele unei protecții jurisdicționale efective, în sensul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.
- 73 În sfârșit, deși este adevărat că, astfel cum arată în esență Republica Polonă, problema determinării măsurilor pe care le impune executarea unei hotărâri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor nu face obiectul unei hotărâri pronunțate în temeiul articolului 258 TFUE (Hotărârea din 8 aprilie 2014, Comisia/Ungaria, C-288/12, EU:C:2014:237, punctul 33 și jurisprudența citată), această împrejurare nu înseamnă totuși, contrar celor pretinse de acest stat membru, că acordarea unei măsuri provizorii determinate precum cea prin care se dispune suspendarea articolului 27 alineatul 1 punctul 1a din Legea modificată privind Curtea Supremă, precum și a efectelor deciziilor pronunțate de Camera disciplinară în temeiul acestei dispoziții ar produce efecte care depășesc obligațiile care decurg din această hotărâre, astfel cum rezultă din articolul 260 alineatul (1) TFUE și, în consecință, ar fi contrară obiectivului unei măsuri provizorii.
- 74 Astfel, este suficient să se constate că, dacă ar fi admisă, argumentația Republicii Polone ar echivala cu a lipsi de orice substanță procedura de măsuri provizorii în cadrul unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor în temeiul articolului 258 TFUE, în măsura în care Curtea nu poate, în hotărârea prin care se constată neîndeplinirea obligațiilor, să dispună ca statul

membru în cauză să adopte măsuri determinate în vederea executării acestei hotărâri (Ordonanța vicepreședintei Curții din 21 mai 2021, Republica Cehă/Polonia, C-121/21 R, EU:C:2021:420, punctul 30).

- 75 Din considerațiile care precedă rezultă că cererea de măsuri provizorii este admisibilă.

Cu privire la fond

- 76 Articolul 160 alineatul (3) din Regulamentul de procedură prevede că cererile de măsuri provizorii trebuie să indice „obiectul litigiului, împrejurările care demonstrează urgența, precum și motivele de fapt și de drept care justifică la prima vedere dispunerea măsurii provizorii solicitate”.
- 77 Astfel, o măsură provizorie nu poate fi încuviințată de către judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii decât dacă s-a stabilit că acordarea acesteia este justificată la prima vedere în fapt și în drept (*fumus boni iuris*) și că este urgentă, în sensul că, pentru evitarea unui prejudiciu grav și ireparabil pentru interesele părții care le solicită, este necesar să fie dispusă și să își producă efectele anterior deciziei pe fond. Dacă este cazul, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii efectuează de asemenea evaluarea comparativă a intereselor prezente în cauză. Aceste condiții sunt cumulative, astfel încât cererea de măsuri provizorii trebuie respinsă în cazul în care una dintre aceste condiții nu este îndeplinită (Ordonanța din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia, C-791/19 R, EU:C:2020:277, punctul 51 și jurisprudența citată).
- 78 În consecință, trebuie să se verifice dacă sunt îndeplinite condițiile menționate la punctul precedent în ceea ce privește măsurile provizorii solicitate. În această privință, trebuie să se aprecieze succesiv temeinicia cererilor de măsuri provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță literele a) și b), d), e) și c) din prezenta ordonanță.

Cu privire la măsurile provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță literele a) și b) din prezenta ordonanță

– Cu privire la fumus boni iuris

- 79 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, condiția privind *fumus boni iuris* este îndeplinită atunci când cel puțin unul dintre motivele invocate de partea care solicită măsurile provizorii în susținerea acțiunii pe fond nu este, la prima vedere, lipsit de un temei serios. Aceasta este situația în special atunci când unul dintre aceste motive evidențiază existența unor probleme juridice complexe a căror soluție nu se impune de la bun început și care necesită, așadar, o examinare aprofundată, care nu poate fi efectuată de judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii, ci trebuie să facă obiectul procedurii pe fond, sau atunci când dezbateră purtată între părți denotă existența unei controverse juridice importante a cărei soluție nu se impune în mod evident (Ordonanța din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia, C-791/19 R, EU:C:2020:277, punctul 52 și jurisprudența citată).
- 80 În speță, Comisia afirmă că al patrulea motiv al acțiunii pe fond, care vizează dispozițiile naționale care fac obiectul măsurilor provizorii enunțate la punctul 38 prima liniuță literele a) și b) din prezenta ordonanță, nu este, la prima vedere, lipsit de un temei serios, acest motiv fiind întemeiat în mod concret pe aspectul că, prin faptul că a conferit Camerei disciplinare, ale cărei independență și imparțialitate nu ar fi garantate, competența de a se pronunța în cauzele

referitoare la autorizarea inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorilor sau a judecătorilor asistenți ori a plasării acestora în arest preventiv, în cauzele în materia dreptului muncii și al asigurărilor sociale privind judecătorii Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), precum și în cauzele referitoare la pensionarea acestor judecători, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.

- 81 În această privință, Comisia se întemeiază, pe de o parte, pe faptul că cauzele care țin de competența Camerei disciplinare în temeiul articolului 27 alineatul 1 punctele 1a, 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă au o incidență directă asupra statutului și a condițiilor de exercitare a funcțiilor judecătorilor, precum și, pe de altă parte, pe aprecierile care figurează la punctele 52-81 din Ordonanța din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia (C-791/19 R, EU:C:2020:277), și pe elementele de interpretare furnizate de Curte în Hotărârea A. K., din care ar reieși că motivul întemeiat pe lipsa de independență și imparțialitate a Camerei disciplinare nu este, la prima vedere, lipsit de un temei serios.
- 82 Pentru a verifica dacă condiția privind *fumus boni iuris* este îndeplinită în ceea ce privește dispunerea măsurilor provizorii enunțate la punctul 38 prima liniuță literele a) și b) din prezenta ordonanță, trebuie să se sublinieze că, astfel cum s-a amintit la punctul 51 din prezenta ordonanță, în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, orice stat membru trebuie să se asigure în special că organismele care, în calitate de „instanță” în sensul definit de dreptul Uniunii, fac parte din sistemul său de căi de atac în domeniile reglementate de dreptul Uniunii și care sunt, prin urmare, susceptibile să se pronunțe, în această calitate, cu privire la aplicarea sau interpretarea acestui drept îndeplinesc cerințele unei protecții jurisdicționale efective (Hotărârea A.B., punctul 112 și jurisprudența citată).
- 83 Or, pentru ca această protecție să fie garantată, prezervarea independenței organismelor menționate este primordială, astfel cum se confirmă la articolul 47 al doilea paragraf din cartă, care menționează accesul la o instanță judecătorească „independentă” printre cerințele legate de dreptul fundamental la o cale de atac efectivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 mai 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România” și alții, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 și C-397/19, EU:C:2021:393, punctul 194, precum și jurisprudența citată).
- 84 Această cerință privind independența instanțelor, care este inerentă activității de judecată, ține de conținutul esențial al dreptului la protecție jurisdicțională efectivă și al dreptului fundamental la un proces echitabil, care are o importanță esențială în calitate de garant al protecției ansamblului drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii și al prezervării valorilor comune ale statelor membre prevăzute la articolul 2 TUE, în special a valorii statului de drept. Conform principiului separării puterilor ce caracterizează funcționarea unui stat de drept, trebuie în special să fie garantată independența instanțelor față de puterile legislativă și executivă (Hotărârea din 18 mai 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România” și alții, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 și C-397/19, EU:C:2021:393, punctul 195, precum și jurisprudența citată).
- 85 Potrivit unei jurisprudențe constante, garanțiile de independență și de imparțialitate impuse în temeiul dreptului Uniunii postulează existența unor norme, în special în ceea ce privește compunerea instanței în cauză, numirea, durata funcției, precum și cauzele de abținere, de recuzare și de revocare a membrilor săi, care să permită înlăturarea oricărei îndoieli legitime din percepția justițiabililor a oricărei îndoieli legitime referitoare la impenetrabilitatea instanței

respective în privința unor elemente exterioare și la neutralitatea sa în raport cu interesele care se înfruntă (Hotărârea din 20 aprilie 2021, *Repubblika*, C-896/19, EU:C:2021:311, punctul 53 și jurisprudența citată).

- 86 În acest sens, trebuie ca judecătorii să se afle la adăpost de intervenții sau de presiuni exterioare care le pot pune în pericol independența. Normele aplicabile statutului judecătorilor și exercitării funcției lor de judecător trebuie în special să permită excluderea nu numai a oricărei influențe directe, sub formă de instrucțiuni, ci și a formelor de influență indirectă susceptibile să orienteze deciziile judecătorilor în discuție și să înlăture astfel o lipsă a aparenței de independență sau de imparțialitate a acestora care să poată aduce atingere încrederii pe care justiția trebuie să o inspire justițiabililor într-o societate democratică și într-un stat de drept (Hotărârea din 18 mai 2021, *Asociația „Forumul Judecătorilor din România” și alții*, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 și C-397/19, EU:C:2021:393, punctul 197, precum și jurisprudența citată).
- 87 În acest context, Curtea a statuat că cerința privind independența judecătorilor impune ca normele care guvernează regimul disciplinar al celor care au sarcina de a judeca să prezinte garanțiile necesare pentru a evita orice risc de utilizare a unui astfel de regim ca sistem de control politic al conținutului deciziilor judiciare. În această privință, adoptarea unor norme care definesc printre altele atât comportamentele ce constituie abateri disciplinare, cât și sancțiunile aplicabile în mod concret, care prevăd intervenția unei instanțe independente în conformitate cu o procedură care garantează pe deplin drepturile consacrate la articolele 47 și 48 din cartă, în special dreptul la apărare, și care consacră posibilitatea de a contesta în justiție deciziile organelor disciplinare constituie un ansamblu de garanții esențiale pentru prezervarea independenței puterii judecătorești (Hotărârea din 18 mai 2021, *Asociația „Forumul Judecătorilor din România” și alții*, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 și C-397/19, EU:C:2021:393, punctul 198, precum și jurisprudența citată).
- 88 De asemenea, atunci când un stat membru prevede norme specifice care reglementează procedurile penale împotriva judecătorilor, printre altele în ceea ce privește ridicarea imunității acestora din urmă în vederea declanșării unei proceduri penale, cerința privind independența judecătorilor impune ca, pentru a înlătura din percepția justițiabililor orice îndoieli legitime, astfel cum se arată la punctele 85 și 86 din prezenta ordonanță, aceste norme specifice să fie justificate de imperative obiective și verificabile legate de buna administrare a justiției și, la fel ca normele privind răspunderea disciplinară a acestor judecători, să prevadă garanțiile necesare care să asigure că nici procedura de ridicare a imunității judecătorilor însăși, nici procedura penală nu pot fi utilizate ca sistem de control politic al activității judecătorilor menționați și să garanteze pe deplin drepturile consacrate la articolele 47 și 48 din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 mai 2021, *Asociația „Forumul Judecătorilor din România” și alții*, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 și C-397/19, EU:C:2021:393, punctul 213, precum și jurisprudența citată). Aceasta trebuie să fie situația cu atât mai mult atunci când deciziile de autorizare a ridicării imunității judecătorilor în vederea declanșării unei proceduri penale în privința lor determină ele însele consecințe în ceea ce privește statutul sau condițiile de exercitare a funcțiilor judiciare ale judecătorilor în cauză.
- 89 Din cele ce precedă rezultă că, pentru a garanta că instanțele naționale care fac parte din sistemul lor de căi de atac în domeniile reglementate de dreptul Uniunii îndeplinesc cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective, printre care cea a independenței, și pentru a respecta astfel obligațiile care le revin în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, statele membre trebuie să asigure că regimul referitor la statutul și la condițiile de exercitare a funcțiilor

judecătorilor acestor instanțe, în special cel privind ridicarea imunității aplicabile acestor judecători, respectă principiul independenței judecătorilor, garantând în special că deciziile pronunțate în cadrul acestui regim sunt adoptate sau controlate de un organism judiciar care îndeplinește el însuși garanțiile inerente unei protecții jurisdicționale efective (a se vedea prin analogie Ordonanța din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia, C-791/19 R, EU:C:2020:277, punctul 35).

- 90 Or, în speță, trebuie să se constate că, pe de o parte, cauzele în materia dreptului muncii și al asigurărilor sociale privind judecătoria Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), precum și cauzele referitoare la pensionarea acestor judecători, care țin de competența Camerei disciplinare în temeiul articolului 27 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, nu numai că pot implica aplicarea dreptului Uniunii, ci privesc de asemenea, astfel cum a arătat Comisia, statutul și condițiile de exercitare a funcțiilor acestor judecători.
- 91 Pe de altă parte, astfel cum a subliniat Comisia, fără a fi contrazisă de Republica Polonă, deciziile privind ridicarea imunității judecătorilor Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și ai instanțelor de drept comun în vederea declanșării unei proceduri penale în privința lor au ca efect suspendarea din funcție pentru o perioadă care poate fi nedeterminată, precum și reducerea cu 25 %-50 % a remunerației pentru aceeași perioadă. În consecință, cauzele referitoare la autorizarea inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorilor și a judecătorilor asistenți sau a plasării lor în arest preventiv, care țin de competența Camerei disciplinare în temeiul articolului 27 alineatul 1 punctul 1a din Legea modificată privind Curtea Supremă, privesc statutul și condițiile de exercitare a funcțiilor judecătorilor Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și ai instanțelor de drept comun.
- 92 Prin urmare, conform jurisprudenței evocate la punctul 89 din prezenta ordonanță, pentru a îndeplini obligațiile care îi revin în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, Republica Polonă trebuie să asigure că competența de a se pronunța în cauzele menționate la articolul 27 alineatul 1 punctele 1a, 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă este încredințată unui organism care îndeplinește cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective, printre care se numără cerința de independență.
- 93 Astfel, al patrulea motiv al acțiunii pe fond ridică problema dacă Camera disciplinară îndeplinește aceste cerințe.
- 94 În această privință, trebuie amintit că, în Hotărârea A. K., Curtea a determinat conținutul cerințelor de independență și de imparțialitate tocmai în contextul unei entități precum Camera disciplinară.
- 95 În ceea ce privește, pe de o parte, condițiile în care intervin numirile judecătorilor care fac parte din Camera disciplinară, după ce a arătat că aceștia sunt numiți de președintele Republicii Polone la propunerea KRS, Curtea a considerat, la punctele 137 și 138 din Hotărârea A. K., întemeindu-se în special pe punctele 115 și 116 din Hotărârea din 24 iunie 2019, Comisia/Polonia (Independența Curții Supreme) (C-619/18, EU:C:2019:531), că, deși intervenția KRS în acest proces de numire poate fi de natură să contribuie la o obiectivare a procesului menționat, limitând marja de manevră de care dispune Președintele Republicii Polone în exercitarea competenței care îi este conferită, acest lucru este însă valabil numai cu condiția ca KRS să fie el însuși independent de puterile legislativă și executivă, precum și de președintele Republicii Polone. Or, cu privire la acest aspect, la punctele 142-145 din Hotărârea A. K., Curtea a identificat, pornind de la indicațiile

furnizate de instanța de trimitere, elemente care, privite împreună, pot conduce la îndoieli privind independența unui organ precum KRS (a se vedea de asemenea Ordonanța din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia, C-791/19 R, EU:C:2020:277, punctele 68 și 69).

- 96 Pe de altă parte, independent de condițiile de numire a judecătorilor Camerei disciplinare și de rolul KRS în această privință, la punctele 147-151 din Hotărârea A. K., Curtea a identificat alte elemente ce caracterizează mai direct Camera disciplinară și a constatat, la punctul 152 din această hotărâre, că, deși fiecare dintre ele nu este, prin el însuși și luat în considerare în mod izolat, de natură să conducă la o punere la îndoială a independenței acestei entități, situația ar putea să fie diferită, în schimb, ca urmare a combinării lor, cu atât mai mult dacă examinarea în ceea ce privește KRS ar dezvălui o lipsă de independență a acestuia din urmă față de puterile legislativă și executivă (a se vedea de asemenea Ordonanța din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia, C-791/19 R, EU:C:2020:277, punctul 71).
- 97 Or, în lumina elementelor de interpretare furnizate de Curte în Hotărârea A. K., precum și a hotărârii din 5 decembrie 2019 pronunțate de Camera pentru litigii de muncă în urma acestei hotărâri, nu se poate exclude, la prima vedere, faptul că Camera disciplinară nu îndeplinește cerința privind independența judecătorilor care decurge din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE (a se vedea în acest sens Ordonanța din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia, C-791/19 R, EU:C:2020:277, punctul 77).
- 98 În consecință, fără o pronunțare în acest stadiu cu privire la temeinicia argumentelor invocate de părți în cadrul celui de al patrulea motiv al acțiunii pe fond, ceea ce este de competența exclusivă a instanței de fond, trebuie să se concluzioneze că, având în vedere elementele evidențiate de Comisie, jurisprudența evocată la punctele 82-89 din prezenta ordonanță, precum și elementele de interpretare furnizate în special de Hotărârea A. K., argumentele invocate de această instituție în cadrul acestui motiv nu sunt, la prima vedere, lipsite de un temei serios, în sensul jurisprudenței citate la punctul 79 din aceeași ordonanță.
- 99 Această concluzie nu poate fi infirmată de argumentele invocate de Republica Polonă.
- 100 Astfel, în primul rând, Republica Polonă susține că, având în vedere jurisprudența cea mai recentă a Curții privind cerințele referitoare la dreptul la o cale de atac jurisdicțională efectivă în sensul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, jurisprudență rezultată în special din Hotărârea din 9 iulie 2020, Land Hessen (C-272/19, EU:C:2020:535), și din Hotărârea din 20 aprilie 2021, Repubblica (C-896/19, EU:C:2021:311), din Ordonanța vicepreședintei Curții din 10 septembrie 2020, Consiliul/Sharpston [C-424/20 P(R), nepublicată, EU:C:2020:705], și din Ordonanța Tribunalului Uniunii Europene din 6 octombrie 2020, Sharpston/Consiliul și Conferința reprezentanților guvernelor statelor membre (T-180/20, nepublicată, EU:T:2020:473), al patrulea motiv al acțiunii pe fond ar trebui respins. Astfel, din această jurisprudență ar reieși că obligația statelor membre de a garanta independența puterii judecătorești, care decurge din această dispoziție a Tratatului FUE, nu se opune unor proceduri de numire a judecătorilor de către oameni politici, proceduri în care reprezentanții judecătorilor nu ar fi implicați și care nu ar fi supuse unui control jurisdicțional.
- 101 Or, contrar afirmațiilor Republicii Polone, pe de o parte, Hotărârea din 9 iulie 2020, Land Hessen (C-272/19, EU:C:2020:535), și Hotărârea din 20 aprilie 2021, Repubblica (C-896/19, EU:C:2021:311), nu au făcut decât să aplice jurisprudența anterioară a Curții, în special principiile juridice stabilite în Hotărârea A. K. Pe de altă parte, Ordonanța din 10 septembrie 2020, Consiliul/Sharpston [C-424/20 P(R), nepublicată, EU:C:2020:705], s-a

limitat să constate că acțiunea îndreptată împotriva unei decizii adoptate de reprezentanții guvernelor statelor membre era, la prima vedere, vădit inadmisibilă întrucât o astfel de decizie, în măsura în care nu emana de la o instituție, organ, oficiu sau agenție a Uniunii, nu era supusă controlului de legalitate exercitat de Curte în temeiul articolului 263 TFUE, constatare care a fost confirmată de Ordonanța din 16 iunie 2021, Sharpston/Consiliul și Conferința reprezentanților guvernelor statelor membre (C-684/20 P, nepublicată, EU:C:2021:486), pronunțată în cadrul recursului formulat împotriva Ordonanței Tribunalului din 6 octombrie 2020, Sharpston/Consiliul și Conferința reprezentanților guvernelor statelor membre (T-180/20, nepublicată, EU:T:2020:473).

- 102 Prin urmare, jurisprudența menționată la punctul 100 din prezenta ordonanță nu poate repune în discuție existența unui *fumus boni iuris* în ceea ce privește al patrulea motiv al acțiunii pe fond.
- 103 În al doilea rând, Republica Polonă invocă lipsa de relevanță a Hotărârii A. K. în ceea ce privește problema dacă, la prima vedere, al patrulea motiv al acțiunii pe fond nu este lipsit de un temei serios, pentru motivul că această hotărâre a fost pronunțată într-un context factual specific.
- 104 În această privință, deși este adevărat că, în Hotărârea A. K., Curtea nu a constatat lipsa conformității legislației poloneze în cauză cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și a lăsat instanței de trimitere sarcina de a efectua aprecierile în această privință, trebuie amintit că procedura trimiterii preliminare instituită prin articolul 267 TFUE constituie o procedură de cooperare directă între Curte și instanțele statelor membre. În cadrul acestei proceduri, întemeiată pe o separare clară a funcțiilor între instanțele naționale și Curte, orice apreciere a situației de fapt din cauză este de competența instanței naționale, care trebuie să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și relevanța întrebărilor pe care le adresează Curții, în timp ce Curtea este abilitată să se pronunțe numai asupra interpretării sau a validității unui text al Uniunii pornind de la faptele care îi sunt indicate de instanța națională (Hotărârea din 25 octombrie 2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, punctul 27, Hotărârea din 30 mai 2018, Dell’Acqua, C-370/16, EU:C:2018:344, punctul 31, și Hotărârea din 20 aprilie 2021, Repubblica, C-896/19, EU:C:2021:311, punctul 28).
- 105 În acest context, misiunea Curții trebuie diferențiată după cum este sesizată cu o trimitere preliminară sau cu o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor. Astfel, în timp ce, în cadrul unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, Curtea trebuie să verifice dacă măsura sau practica națională contestată de Comisie sau de un alt stat membru decât cel vizat este, în general și fără a fi necesar să existe un contencios referitor la aceasta la instanțele naționale, contrară dreptului Uniunii, misiunea Curții în cadrul unei proceduri preliminare este, în schimb, aceea de a asista instanța de trimitere în soluționarea litigiului concret pendinte în fața acesteia (Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 47, precum și Hotărârea din 20 aprilie 2021, Repubblica, C-896/19, EU:C:2021:311, punctul 29 și jurisprudența citată).
- 106 Trebuie amintit de asemenea că, deși nu este de competența sa, în cadrul procedurii preliminare, să se pronunțe cu privire la compatibilitatea unor dispoziții din dreptul național cu normele dreptului Uniunii, Curtea este, în schimb, competentă să furnizeze instanței de trimitere toate elementele de interpretare proprii acestui din urmă drept care să îi permită acesteia să aprecieze o asemenea conformitate în vederea soluționării cauzei cu care este sesizată (Hotărârea din 26 ianuarie 2010, Transportes Urbanos y Servicios Generales, C-118/08, EU:C:2010:39, punctul 23, și Hotărârea din 20 aprilie 2021, Repubblica, C-896/19, EU:C:2021:311, punctul 30).

- 107 În conformitate cu această jurisprudență, la punctul 132 din Hotărârea A. K., Curtea a precizat că și-a limitat analiza la prevederile dreptului Uniunii, oferind o interpretare a acestuia care să fie utilă instanței de trimitere, căreia îi revine obligația de a aprecia, în lumina elementelor de interpretare furnizate de Curte, conformitatea legislației poloneze în discuție cu dreptul Uniunii, în vederea soluționării litigiilor aflate pe rolul său (a se vedea de asemenea Ordonanța din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia, C-791/19 R, EU:C:2020:277, punctul 75).
- 108 În ceea ce privește tocmai aceste elemente, întrucât ele se raportează în esență la competențele Camerei disciplinare, la compunerea sa, la condițiile și la procesul de numire a membrilor săi, precum și la gradul său de autonomie în cadrul Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), relevanța lor nu poate fi limitată la împrejurările de fapt corespunzătoare hotărârii Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) din 5 decembrie 2019 (Ordonanța din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia, C-791/19 R, EU:C:2020:277, punctul 76).
- 109 Astfel, nu poate fi admis argumentul Republicii Polone prin care se contestă orice relevanță a Hotărârii A. K. în vederea aprecierii, la prima vedere, a faptului că al patrulea motiv al acțiunii pe fond nu este lipsit de un temei serios.
- 110 În al treilea rând, Republica Polonă arată că în alte state membre există norme asemănătoare cu cele ale Republicii Polone în ceea ce privește procedura de numire a judecătorilor în cadrul instanțelor supreme naționale. În acest context, Republica Polonă menționează, pe de o parte, regimurile existente în Republica Cehă, în Germania, în Irlanda, în Lituania, în Malta și în Austria, în temeiul cărora selectarea acestor judecători ar fi încredințată exclusiv sau preponderent unor persoane care exercită puterea executivă sau legislativă, precum și, pe de altă parte, regimurile existente în Belgia, în Danemarca și în Franța, în temeiul cărora reprezentanții puterii judecătorești ar participa la procedura de numire a judecătorilor instanțelor cu cel mai înalt grad de jurisdicție, fără a exercita însă o influență decisivă asupra selectării acestor judecători. Pe de altă parte, în ceea ce privește în special procedura de numire a KRS, Republica Polonă menționează și regimul spaniol făcând referire la condițiile de numire a membrilor Consejo General del Poder Judicial (Consiliul Național al Magistraturii, Spania). Potrivit Republicii Polone, lipsa punerii în discuție de către Comisie a acestor regimuri naționale ar demonstra că motivul acestei instituții referitor la lipsa de independență a Camerei disciplinare este lipsit de temei.
- 111 În această privință, este însă suficient să se arate, în sensul prezentei proceduri, că Republica Polonă nu se poate prevala în mod util de presupusa existență a unor norme similare cu dispozițiile naționale vizate de al patrulea motiv al acțiunii pe fond în scopul de a stabili că condiția privind *fumus boni iuris* nu este îndeplinită în ceea ce privește acest motiv (Ordonanța din 17 decembrie 2018, Comisia/Polonia, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, punctul 58).
- 112 În al patrulea și ultimul rând, Republica Polonă face trimitere la caracteristicile regimului de numire a judecătorilor Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), precum și la cele ale procedurii de numire a membrilor KRS, organ care participă la desemnarea acestor judecători, pentru a demonstra că acest regim îndeplinește cerința privind independența acestora din urmă.
- 113 Or, ținând seama în special de elementele de interpretare furnizate de Curte în Hotărârea A. K., această argumentație nu poate permite să se constate că al patrulea motiv al acțiunii pe fond este, la prima vedere, lipsit de orice temei serios.

114 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se concluzioneze că condiția privind *fumus boni iuris* este îndeplinită în ceea ce privește dispunerea măsurilor provizorii enunțate la punctul 38 prima liniuță literele a) și b) din prezenta ordonanță.

– *Cu privire la urgență*

115 Astfel cum s-a amintit la punctul 68 din prezenta ordonanță, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, finalitatea procedurii măsurilor provizorii este de a garanta deplina eficacitate a hotărârii definitive care va fi pronunțată, pentru a evita o lacună în protecția juridică asigurată de Curte. Pentru realizarea acestui obiectiv, urgența trebuie apreciată în raport cu necesitatea de a se pronunța cu titlu provizoriu, pentru a se evita ca un prejudiciu grav și ireparabil să fie ocazionat părții care solicită protecția provizorie. Revine acestei părți sarcina de a furniza dovada că nu poate aștepta soluționarea procedurii pe fond fără a suferi un prejudiciu de această natură. Pentru stabilirea existenței unui astfel de prejudiciu grav și ireparabil, nu este necesar să se impună dovedirea cu certitudine absolută a survenirii prejudiciului. Este suficient ca acesta să fie previzibil cu un grad de probabilitate suficient (Ordonanța din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia, C-791/19 R, EU:C:2020:277, punctul 82 și jurisprudența citată).

116 În plus, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii trebuie să rețină, în unicul scop al aprecierii urgenței și fără ca aceasta să implice o anumită luare de poziție din partea sa în ceea ce privește temeinicia motivelor invocate pe fond de solicitantul măsurilor provizorii, că aceste motive sunt susceptibile de a fi admise. Astfel, prejudiciul grav și ireparabil a cărui survenire probabilă trebuie stabilită este acela care ar rezulta, eventual, din refuzul de a acorda măsurile provizorii solicitate în ipoteza în care acțiunea pe fond ar fi admisă ulterior (Ordonanța din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia, C-791/19 R, EU:C:2020:277, punctul 83 și jurisprudența citată).

117 În consecință, în speță, în scopul aprecierii urgenței, Curtea trebuie să rețină că dispozițiile naționale vizate la al patrulea motiv al acțiunii pe fond sunt susceptibile să confere competența de a se pronunța în cauzele în materia dreptului muncii și al asigurărilor sociale în ceea ce privește judecătorii Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), în cele referitoare la pensionarea acestor judecători, precum și în cele referitoare la autorizarea inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorilor sau a judecătorilor asistenți ori a plasării lor în arest preventiv unei entități a cărei independență ar putea să nu fie garantată și să fie astfel contrare obligației care revine Republicii Polone, în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, de a se asigura că instanțele naționale care fac parte din sistemul său de căi de atac în domeniile reglementate de dreptul Uniunii îndeplinesc cerințele unei protecții jurisdicționale efective.

118 În scopul acestei aprecieri, trebuie, pe de altă parte, să se țină seama de faptul că Camera disciplinară și-a început deja activitățile în cadrul cauzelor menționate la articolul 27 alineatul 1 punctele 1a, 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă.

119 În plus, în ceea ce privește în special cauzele privind cererile referitoare la autorizarea inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorilor sau a judecătorilor asistenți ori a plasării lor în arest preventiv, trebuie să se țină seama și de faptul că, astfel cum a arătat Comisia, fără a fi contrazisă de Republica Polonă, în primul rând, în perioada cuprinsă între 14 februarie 2020, data intrării în vigoare a Legii de modificare, și 15 martie 2021, Camera disciplinară a fost sesizată cu mai mult de 40 de cereri, dintre care una privind președintele Camerei pentru litigii de muncă, și că, începând de la 5 noiembrie 2020, mai mult de 20 de cereri au fost deja examinate. În al doilea rând, numărul de cereri privind judecătorii Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) a crescut în săptămânile care precedă introducerea acțiunii pe fond, în special odată cu formularea, la 16 martie 2021, de către

Prokuratura Krajowa (Parchetul Național, Polonia) a unor cereri de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva a trei judecători ai Camerei penale a acestei instanțe. În al treilea rând, au fost pronunțate de Camera disciplinară mai mult de 12 decizii de autorizare a inițierii procedurilor penale împotriva unor judecători, precum și suspendarea acestora din funcție și reducerea remunerației lor cu 25 %-50 % pe durata suspendării.

- 120 În acest context, trebuie să se examineze dacă, astfel cum arată Comisia, aplicarea dispozițiilor naționale vizate la al patrulea motiv al acțiunii pe fond și menținerea efectelor deciziilor pronunțate de Camera disciplinară în temeiul articolului 27 alineatul 1 punctul 1a din Legea modificată privind Curtea Supremă pot cauza un prejudiciu grav și ireparabil în raport cu ordinea juridică a Uniunii.
- 121 În această privință, astfel cum rezultă din jurisprudența evocată la punctele 88 și 89 din prezenta ordonanță, faptul că, în urma aplicării dispozițiilor naționale vizate la al patrulea motiv al acțiunii pe fond, examinarea cauzelor în materia dreptului muncii și al asigurărilor sociale privind judecătorii Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), a celor referitoare la pensionarea acestor judecători, precum și a celor referitoare la autorizarea inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorilor sau a judecătorilor asistenți ori a plasării lor în arest preventiv ține, până la pronunțarea hotărârii definitive, de o entitate a cărei independență ar putea să nu fie garantată, și anume Camera disciplinară, este susceptibil să compromită, în această perioadă, independența Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și a instanțelor de drept comun.
- 122 Astfel, după cum a arătat Comisia și după cum reiese, pe de altă parte, din jurisprudența Curții, simpla perspectivă ca judecătorii Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și ai instanțelor de drept comun să fie expuși riscului ca cererile privind ridicarea imunității lor în vederea declanșării unei proceduri penale în privința lor să fie examinate de o entitate a cărei independență ar putea să nu fie garantată poate afecta propria lor independență, ținând seama de consecințele pe care ridicarea imunității le poate avea pentru judecătorii în cauză, și anume suspendarea lor din funcție pe durată nedeterminată și reducerea remunerației cu 25 %-50 % tot pe durată nedeterminată (a se vedea prin analogie Ordonanța din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia, C-791/19 R, EU:C:2020:277, punctul 90).
- 123 De asemenea, simplul fapt că examinarea cauzelor care au incidență asupra statutului și a condițiilor de muncă ale judecătorilor Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), precum cele în materia dreptului muncii și al asigurărilor sociale, precum și cele referitoare la pensionare este încredințată unei entități a cărei independență ar putea să nu fie garantată poate genera în percepția justițiabililor îndoieli cu privire la independența judecătorilor menționați.
- 124 Or, din jurisprudența Curții reiese că faptul că, în urma aplicării unei dispoziții naționale care face obiectul unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, este posibil ca independența Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) să nu fie garantată până la pronunțarea hotărârii cu privire la această acțiune ar putea cauza un prejudiciu grav și ireparabil ordinii juridice a Uniunii și, în consecință, drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, precum și valorilor enunțate la articolul 2 TUE, pe care se întemeiază această Uniune, în special cea a statului de drept (a se vedea în acest sens Ordonanța din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia, C-791/19 R, EU:C:2020:277, punctul 92 și jurisprudența citată).
- 125 Din cele ce precedă rezultă că, astfel cum a arătat Comisia, aplicarea dispozițiilor naționale vizate la al patrulea motiv al acțiunii pe fond, în măsura în care acestea atribuie Camerei disciplinare, a cărei independență ar putea să nu fie garantată, competența de a se pronunța în cauzele în

materia dreptului muncii și al asigurărilor sociale privind judecătoria Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), în cele referitoare la pensionarea acestor judecători, precum și în cele referitoare la autorizarea declanșării unei proceduri penale împotriva judecătorilor și a judecătorilor asistenți din sistemul judiciar polonez sau a plasării lor în arest preventiv, este susceptibilă să cauzeze un prejudiciu grav și ireparabil ordinii juridice a Uniunii.

- 126 În sfârșit, dacă simpla perspectivă ca judecătoria Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și ai instanțelor de drept comun să fie expuși riscului ca cererile privind ridicarea imunității lor în vederea declanșării unei proceduri penale în privința lor să fie examinate de o entitate a cărei independență ar putea să nu fie garantată, precum Camera disciplinară, poate compromite independența acestor judecători, *a fortiori* adoptarea de către această entitate a unor decizii privind ridicarea imunității judecătorilor, cu consecința suspendării din funcție și a reducerii valorii remunerațiilor judecătorilor în cauză, poate să sporească îndoielile cu privire la impenetrabilitatea judecătorilor Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și ai instanțelor de drept comun care nu au făcut obiectul unor astfel de decizii în privința oricărei influențe și a oricărui element exterior susceptibil să le orienteze deciziile și să conducă la o lipsă a aparenței de independență sau de imparțialitate a acestor judecători de natură să aducă atingere încrederii pe care justiția trebuie să o inspire acestor justițiabili într-o societate democratică și într-un stat de drept.
- 127 Prin urmare, faptul că, în urma menținerii efectelor deciziilor Camerei disciplinare de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva unui judecător, independența judecătorilor Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) și ai instanțelor de drept comun care nu fac obiectul acestor decizii poate să nu fie garantată până la pronunțarea hotărârii definitive poate conduce la un prejudiciu grav și ireparabil în raport cu dreptul Uniunii, cu atât mai mult cu cât exercitarea funcției judiciare în această perioadă va reveni numai în sarcina acestor judecători.
- 128 Astfel cum a arătat Comisia, un asemenea risc nu poate fi evitat decât prin garantarea, în ceea ce privește judecătoria vizați de aceste decizii, a restabilirii situației lor statutare, precum și a celei referitoare la drepturile lor și la condițiile de exercitare a funcțiilor lor, care prevalau înainte de adoptarea deciziilor menționate.
- 129 În aceste condiții, trebuie să se considere că Comisia a dovedit că, în cazul refuzului de a dispune măsurile provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță literele a) și b) din prezenta ordonanță, aplicarea dispozițiilor naționale care fac obiectul celui de al patrulea motiv al acțiunii pe fond, pe de o parte, precum și menținerea efectelor deciziilor de autorizare a declanșării unei proceduri penale împotriva judecătorilor din sistemul judiciar polonez, pe de altă parte, ar putea cauza un prejudiciu grav și ireparabil în raport cu ordinea juridică a Uniunii.
- 130 Argumentele invocate de Republica Polonă pentru a dovedi lipsa urgenței nu pot repune în discuție această apreciere.
- 131 În primul rând, Republica Polonă arată că Comisia a întârziat să întreprindă demersurile succesive pentru a pune capăt neîndeplinirii obligațiilor pretinse în cadrul celui de al patrulea motiv al acțiunii, din moment ce Camera disciplinară este competentă să se pronunțe în cauzele de natura celor menționate la articolul 27 alineatul 1 punctele 1a, 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă de la adoptarea Legii privind Curtea Supremă, iar nu de la adoptarea Legii de modificare.

- 132 Astfel, în ceea ce privește punctele 2 și 3 ale alineatului 1 al articolului 27 din Legea modificată privind Curtea Supremă, acestea figurau deja în Legea privind Curtea Supremă. Cu privire la punctul 1a, acesta nu ar fi făcut decât să extindă competențele Camerei disciplinare de a se pronunța în cauzele referitoare la autorizarea declanșării unei proceduri penale împotriva judecătorilor sau a judecătorilor asistenți ori a plasării lor în arest preventiv, care rezultă din alte dispoziții ale Legii privind Curtea Supremă, la procedura în primă instanță în ceea ce privește cauzele referitoare la judecătorii instanțelor de drept comun și la judecătorii asistenți.
- 133 În plus, în ceea ce privește competența Camerei disciplinare în privința cauzelor menționate la articolul 27 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, elementele de interpretare furnizate de Curte în Hotărârea A. K. ar permite eliminarea oricărui risc de prejudiciu grav și ireparabil care ar rezulta din aplicarea acestei dispoziții. Astfel, dacă s-ar concluziona, în lumina acestor elemente de interpretare, că examinarea de către Camera disciplinară a uneia dintre aceste cauze nu permite garantarea dreptului la o instanță independentă, dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă ar permite înlăturarea dispozițiilor care conferă Camerei disciplinare competența de a se pronunța în această cauză și trimiterea acesteia unei alte instanțe care ar fi competentă în lipsa acestor din urmă dispoziții.
- 134 În această privință, trebuie să se arate mai întâi că, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 29-37 din prezenta ordonanță, Comisia a adresat Republicii Polone o primă scrisoare de punere în întârziere privind Legea de modificare la 29 aprilie 2020, și anume după patru luni de la adoptarea acesteia în urma unui proces legislativ cu o durată de numai opt zile. Or, ținând seama de faptul că Legea de modificare a modificat nu numai Legea privind Curtea Supremă, ci și alte legi, precum Legea privind instanțele de drept comun și Legea privind instanțele administrative, un asemenea termen de patru luni pentru examinarea tuturor modificărilor introduse prin Legea de modificare și a compatibilității lor cu dreptul Uniunii, precum și pentru evaluarea efectelor acestora nu poate fi considerat nerezonabil. Pe de altă parte, secvența cronologică a schimburilor de scrisori dintre Comisie și Republica Polonă, intervenite între această scrisoare de punere în întârziere și introducerea acțiunii pe fond, nu evidențiază nicio inacțiune specifică din partea acestei instituții în ceea ce privește demersurile pentru constatarea pretensei neîndepliniri a obligațiilor
- 135 În continuare, în ceea ce privește competența atribuită Camerei disciplinare prin articolul 27 alineatul 1 punctul 1a din Legea modificată privind Curtea Supremă, pe lângă faptul că nu se contestă că această dispoziție a fost introdusă recent prin Legea de modificare, Republica Polonă a confirmat, în observațiile scrise, datele furnizate de Comisie în privința atât a numărului de cereri de ridicare a imunității judiciare cu care a fost sesizată Camera disciplinară în perioada cuprinsă între 14 februarie 2020 și 15 martie 2021, cât și a numărului de cereri care au fost examinate de această cameră începând de la 5 noiembrie 2020, astfel cum au fost amintite la punctul 119 din prezenta ordonanță.
- 136 Este adevărat că Republica Polonă contestă concluzia pe care Comisia a tras-o din aceste date, și anume existența unei intensificări a activităților Camerei disciplinare în temeiul articolului 27 alineatul 1 punctul 1a din Legea modificată privind Curtea Supremă, în cursul ultimelor luni care precedă introducerea acțiunii pe fond și prezenta cerere de măsuri provizorii, intensificare ce ar demonstra, potrivit acestei instituții, existența urgenței. Astfel, acest stat membru arată că, atunci când o lege atribuie unei instanțe determinate competența de a soluționa o nouă categorie de cauze, această instanță trebuie mai întâi să efectueze cercetări privind aceste cauze, astfel încât numărul de decizii pronunțate în materie este în mod necesar scăzut într-o primă etapă. Statul

membru menționat concluzionează că nu se poate susține în mod rezonabil că Camera disciplinară și-a intensificat activitățile numai în temeiul faptului că, după adoptarea Legii de modificare, a pronunțat mai multe decizii în perioada cuprinsă între 5 noiembrie 2020 și 15 martie 2021 decât în perioada cuprinsă între 14 februarie 2020 și 5 noiembrie 2020.

- 137 Totuși, prin această afirmație, Republica Polonă nu numai că își contrazice afirmația potrivit căreia Camera disciplinară se pronunță în cauzele de natura celor menționate la articolul 27 alineatul 1 punctul 1a din Legea modificată privind Curtea Supremă de mai mult de trei ani, ci demonstrează de asemenea că activitatea Camerei disciplinare, în ceea ce privește adoptarea deciziilor în temeiul acestei dispoziții, era, în perioada care precedă introducerea acțiunii în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, mai intensă decât cea imediat ulterioară intrării în vigoare a Legii de modificare.
- 138 În sfârșit, Republica Polonă nu se poate prevala în mod valabil, pentru a dovedi lipsa urgenței, de faptul că articolul 27 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă figura deja în Legea privind Curtea Supremă și nici de faptul că Hotărârea A. K. ar permite atenuarea riscului de producere a unui prejudiciu grav și ireparabil care ar rezulta din aplicarea acestei dispoziții. Astfel, Legea de modificare a introdus anumite dispoziții pe care Comisia le contestă în cadrul acțiunii pe fond în special pentru motivul că ar împiedica instanțele naționale să aplice principiile care rezultă din această hotărâre și, în consecință, ar compromite, de la intrarea în vigoare a Legii de modificare, efectivitatea hotărârii menționate în scopurile indicate.
- 139 În al doilea rând, Republica Polonă susține că administrarea justiției nu poate suferi niciun prejudiciu ca urmare a faptului că a fost ridicată imunitatea unui judecător cu privire la care există dovezi referitoare la săvârșirea unei infracțiuni și că a devenit posibilă urmărirea penală în privința acestuia. Riscul de producere a unui astfel de prejudiciu ar fi cu atât mai mult inexistent cu cât procedura penală ulterioară unei decizii de ridicare a imunității nu se desfășoară în fața Camerei disciplinare, ci în fața Camerei penale.
- 140 În această privință, este totuși suficient să se arate că, astfel cum reiese din aprecierile care figurează la punctele 121-125 din prezenta ordonanță, riscul de producere a unui prejudiciu grav și ireparabil nu rezultă din faptul că judecătorii din sistemul judiciar polonez pot face obiectul unei decizii de ridicare a imunității lor în vederea declanșării unei proceduri penale în privința lor, ci din faptul că asemenea decizii sunt pronunțate de o entitate a cărei independență ar putea să nu fie garantată. În consecință, împrejurarea că procedura penală ulterioară unei decizii de ridicare a imunității nu se desfășoară în fața Camerei disciplinare nu permite eliminarea unui asemenea risc.
- 141 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se concluzioneze că condiția referitoare la urgență este dovedită în ceea ce privește dispunerea măsurilor provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță literele a) și b) din prezenta ordonanță.

– Cu privire la evaluarea comparativă a intereselor

- 142 Reiese că, în majoritatea procedurilor de măsuri provizorii, atât acordarea, cât și refuzul de a acorda suspendarea executării solicitată pot produce, într-o anumită măsură, unele efecte definitive și revine judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii, sesizat cu o cerere de suspendare, sarcina de a evalua comparativ riscurile legate de fiecare dintre soluțiile posibile. În mod concret, aceasta implică în special să se examineze dacă interesul părții care solicită măsurile provizorii de a obține suspendarea executării unor dispoziții naționale prevalează asupra interesului prezentat de aplicarea imediată a acestora. În cadrul examinării respective,

trebuie să se stabilească dacă eventuala abrogare a acestor dispoziții, după ce Curtea a admis acțiunea pe fond, ar permite răsturnarea situației care ar fi provocată de executarea lor imediată și, viceversa, în ce măsură suspendarea ar fi de natură să se opună obiectivelor urmărite de dispozițiile menționate în cazul în care acțiunea pe fond ar fi respinsă (Ordonanța din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia, C-791/19 R, EU:C:2020:277, punctul 104 și jurisprudența citată).

- 143 În speță, Comisia susține că, în cazul în care Curtea ar admite al patrulea motiv al acțiunii pe fond după ce a refuzat să acorde măsurile provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță literele a) și b) din prezenta ordonanță, buna funcționare a ordinii juridice a Uniunii ar fi afectată în mod sistemic și o atingere ireparabilă ar fi cauzată drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii și valorilor statului de drept enunțate la articolul 2 TUE, în timp ce, în cazul în care Curtea ar dispune măsurile provizorii solicitate și ar respinge ulterior acest motiv, singura consecință ar fi, pe de o parte, suspendarea temporară a activităților care țin de competența Camerei disciplinare în temeiul articolului 27 alineatul 1 punctele 1a, 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă și, pe de altă parte, neexecutarea deciziilor Camerei disciplinare privind imunitatea judecătorilor.
- 144 La rândul său, Republica Polonă arată, în ceea ce privește, în primul rând, dispunerea măsurilor provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță litera a) din prezenta ordonanță, *primo*, că suspendarea aplicării articolului 27 alineatul 1 punctul 1a din Legea modificată privind Curtea Supremă ar încălca nu numai principiul subsidiarității și principiile fundamentale ale ordinii juridice a Uniunii, ci și principiile fundamentale ale sistemului democratic al unui stat de drept, protejate de Constituția Republicii Polone, ceea ce ar cauza un prejudiciu grav și ireparabil acestui stat membru și populației sale.
- 145 În această privință, este totuși suficient să se arate că, astfel cum s-a amintit la punctul 50 din prezenta ordonanță, deși organizarea justiției statelor membre ține de competența acestora din urmă, ele sunt ținute, în exercitarea competenței menționate, să respecte obligațiile care decurg pentru ele din dreptul Uniunii și în special din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.
- 146 *Secundo*, Republica Polonă afirmă că suspendarea efectelor tuturor deciziilor de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva judecătorilor ar determina prescrierea unei părți dintre infracțiunile săvârșite. Pe de altă parte, în cazul procedurilor neînchise încă, acestea ar trebui să fie reluate de la început prin depunerea unui nou rechizitoriu, ceea ce ar avea de asemenea drept consecință faptul că o parte dintre autorii infracțiunilor ar putea evita răspunderea, ca urmare a trecerii timpului. În sfârșit, suspendarea efectelor tuturor deciziilor pronunțate de Camera disciplinară ar determina decăderea din dreptul la măsurile pe care instanțele le puteau dispune pentru a proteja victimele unor infracțiuni precum violul sau violența domestică. Astfel, dispunerea măsurii provizorii solicitate de Comisie ar aduce atingere intereselor victimelor infracțiunilor săvârșite de judecătorii vizați de aceste decizii.
- 147 Totuși, fără a prejudeca temeinicia afirmației Republicii Polone potrivit căreia suspendarea efectelor deciziilor Camerei disciplinare privind ridicarea imunității judecătorilor ar putea determina prescrierea infracțiunilor săvârșite de aceștia, trebuie să se constate că acest stat membru nu furnizează nicio indicație cu privire la numărul de decizii a căror suspendare a efectelor ar putea, având în vedere circumstanțele speciale în care se încadrează aceste decizii, să determine o astfel de consecință. De asemenea, acest stat membru nu prezintă niciun element concret de natură să dovedească existența unor decizii de ridicare a imunității unui judecător în vederea declanșării unei proceduri penale în privința sa pentru viol sau pentru violență

domestică, care să fi condus la adoptarea unor măsuri de protecție a victimelor acestor infracțiuni. Astfel, Republica Polonă nu a demonstrat existența unui risc de producere a prejudiciului pe care îl invocă.

- 148 *Tertio*, Republica Polonă arată că întoarcerea la o activitate jurisdicțională a judecătorilor vizați de acuzații penale ar da naștere, pe de o parte, unui risc real pentru securitatea administrării justiției, întrucât acești judecători ar putea profita de întoarcerea lor printre altele pentru a favoriza interesele lor particulare și ar determina, pe de altă parte, o lipsă a aparenței de independență a judecătorilor menționați, ceea ce ar cauza un prejudiciu ireparabil pentru justiția poloneză și pentru percepția particularilor cu privire la aceasta. Astfel, ar fi dificil să se invoce o aparență de independență a unui judecător atunci când acesta este vizat de acuzații de corupție.
- 149 În această privință, pe de o parte, trebuie să se arate că un judecător care ar profita de întoarcerea sa la activitatea jurisdicțională pentru a favoriza interesele sale particulare în cadrul exercitării funcțiilor sale judiciare ar putea face obiectul măsurilor prevăzute de dreptul național pentru a pune capăt unei asemenea conduite, inclusiv, dacă este cazul, al unor măsuri penale, cu condiția ca, în acest din urmă caz, decizia privind ridicarea imunității acestui judecător să fie pronunțată de o entitate jurisdicțională independentă care îndeplinește cerințele enunțate în Hotărârea A. K.
- 150 Pe de altă parte, deși este adevărat că, ținând seama de funcțiile pe care judecătorii sunt chemați să le îndeplinească, întoarcerea la activitatea judiciară a unui judecător acuzat de săvârșirea unor infracțiuni care, prin natura lor, implică o penetrabilitate la influențe exterioare, precum infracțiunea de corupție, ar putea da naștere unor îndoieli cu privire la independența acestui judecător, nu este mai puțin adevărat că Republica Polonă nu a furnizat nicio indicație cu privire la proporția, în ansamblul deciziilor de ridicare a imunității adoptate de Camera disciplinară între intrarea în vigoare, la 14 februarie 2020, a Legii de modificare și introducerea, la 31 martie 2021, a acțiunii în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, a celor adoptate împotriva unor judecători acuzați de săvârșirea acestui tip de infracțiuni, deși o astfel de indicație ar fi permis să se aprecieze existența și gravitatea prejudiciului invocat.
- 151 În ceea ce privește, în al doilea rând, dispunerea măsurilor provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță litera b) din prezenta ordonanță, Republica Polonă insistă asupra faptului că aplicarea articolului 27 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă nu ar determina niciun prejudiciu, având în vedere că, în conformitate cu Hotărârea A. K., ar fi posibil, în cazul unui risc real de încălcare a dreptului unei părți, să se trimită cauzele care țin de această dispoziție unei instanțe care garantează dreptul la o instanță independentă. În schimb, dacă aplicarea dispoziției menționate ar fi suspendată, Camera disciplinară ar fi lipsită de posibilitatea de a soluționa cauzele în cadrul cărora nu este invocat niciun motiv privind garantarea de către această cameră a dreptului la o instanță independentă.
- 152 Cu toate acestea, pentru motivele enunțate la punctul 138 din prezenta ordonanță, efectivitatea Hotărârii A. K. ca element care permite eliminarea riscului de producere a unui prejudiciu grav și ireparabil ordinii juridice a Uniunii ca urmare a aplicării articolului 27 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă nu poate fi stabilită.
- 153 În aceste condiții, este necesar să se concluzioneze că evaluarea comparativă a intereselor în cauză înclină în favoarea dispunerii măsurilor provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță literele a) și b) din prezenta ordonanță.

Cu privire la măsurile provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță litera d) din prezenta ordonanță

– Cu privire la fumus boni iuris

- 154 Comisia susține că primul motiv al acțiunii pe fond, care vizează dispozițiile naționale care fac obiectul măsurilor provizorii enunțate la punctul 38 prima liniuță litera d) din prezenta ordonanță, nu este, la prima vedere, lipsit de un temei serios, acest motiv fiind întemeiat în mod concret pe aspectul că, prin faptul că interzice oricărei instanțe naționale să verifice respectarea cerințelor Uniunii referitoare la o instanță independentă și imparțială constituită în prealabil prin lege, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului privind articolul 6 paragraful 1 din CEDO, precum și în temeiul articolului 267 TFUE și al principiului supremației dreptului Uniunii.
- 155 În această privință, întemeindu-se în special pe principiile juridice rezultate din Hotărârea din 26 martie 2020, Reexaminare Simpson/Consiliul și HG/Comisia (C-542/18 RX-II și C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232), în special din cuprinsul punctelor 55-57 și 73-75 din această hotărâre, din care ar reieși că controlul jurisdicțional al legalității numirii judecătorilor și al legitimității organelor judiciare, în special în ceea ce privește neregularitățile în procedura de numire în funcția de judecător, este necesar pentru a garanta dreptul fundamental al justițiabililor la o cale de atac efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii, Comisia arată că dispozițiile vizate în cadrul primului motiv al acțiunii pe fond, prin faptul că interzic instanțelor poloneze să efectueze un astfel de control, încalcă articolul 19 alineatul (1) TUE coroborat cu articolul 47 din cartă.
- 156 Pe de altă parte, interzicerea efectuării unui astfel de control ar împiedica instanțele naționale să adreseze Curții, în temeiul articolului 267 TFUE, întrebări preliminare privind interpretarea cerințelor Uniunii referitoare la o instanță independentă și imparțială, constituită în prealabil prin lege.
- 157 În sfârșit, Comisia susține că faptul că natura pretins sistemică a actului de numire în funcția de judecător în Polonia nu poate fi pusă în discuție în conformitate cu Constituția Republicii Polone nu poate justifica excluderea controlului jurisdicțional având ca obiect verificarea respectării cerinței dreptului Uniunii referitoare la o instanță independentă, imparțială și constituită în prealabil prin lege pentru a garanta dreptul fundamental la o protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii. Comisia adaugă că, în cazul unei încălcări dovedite a acestui drept fundamental, principiul efectivității și principiul supremației care rezultă din dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă ar necesita, atunci când acest lucru este impus de evaluarea comparativă între principiul securității juridice, pe de o parte, și respectarea dreptului aplicabil și rolul special pe care trebuie să îl aibă puterea judecătorească într-o societate democratică, pe de altă parte, ca normele naționale, inclusiv normele constituționale, să fie lăsate neaplicate, astfel cum ar reieși din cuprinsul punctului 151 din Hotărârea A.B.
- 158 Republica Polonă afirmă că dispozițiile naționale contestate de Comisie în cadrul primului motiv al acțiunii pe fond, care prevăd interdicția de a repune în discuție existența unui raport de muncă sau mandatul judecătorilor cu încălcarea dispozițiilor constituționale, nu se opun nicidecum ca instanțele naționale să verifice respectarea cerințelor prevăzute de dreptul Uniunii în ceea ce

- privește o instanță independentă, imparțială și constituită în prealabil prin lege, în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) TUE și ale articolului 47 din cartă, întrucât o interdicție juridică referitoare la acte care sunt imposibile ar fi lipsită de orice valoare juridică.
- 159 Astfel, potrivit Republicii Polone, dreptul la o instanță independentă, imparțială și constituită în prealabil prin lege, garantat la articolul 47 din cartă, nu cuprinde dreptul unui particular de a solicita repunerea în discuție a mandatului unui judecător care a examinat sau ar fi examinat cauza care îl privește.
- 160 În această privință, pentru a verifica dacă condiția privind *fumus boni iuris* este îndeplinită în ceea ce privește dispunerea măsurilor provizorii enunțate la punctul 38 prima liniuță litera d) din prezenta ordonanță, este necesar, în primul rând, să se constate, având în vedere observațiile Republicii Polone, că dispozițiile naționale vizate la primul motiv al acțiunii pe fond ar interzice Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), instanțelor de drept comun, precum și instanțelor administrative să verifice legalitatea procesului de numire a judecătorilor care fac parte din completurile de judecată și să constate, dacă este cazul, neregularitatea unei asemenea proces.
- 161 Astfel, din afirmațiile Republicii Polone, astfel cum au fost expuse la punctele 158 și 159 din prezenta ordonanță, reiese că acest stat membru nu contestă faptul că dispozițiile naționale menționate interzic instanțelor naționale să efectueze o asemenea verificare, ci faptul că o asemenea interdicție, care ar fi coerentă cu dispozițiile constituționale poloneze, poate fi considerată o încălcare a obligațiilor care îi revin, în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, de a garanta dreptul la o instanță independentă și imparțială, constituită prin lege.
- 162 Astfel, primul motiv al acțiunii pe fond ridică problema dacă, pentru a respecta obligația care le revine, în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă, de a garanta că instanțele naționale care fac parte din sistemul lor de căi de atac în domeniile reglementate de dreptul Uniunii îndeplinesc cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective, printre care cele privind independența, statele membre trebuie să se asigure că aceste instanțe pot verifica legalitatea procesului de numire a judecătorilor care fac parte dintr-un complet de judecată.
- 163 În această privință, trebuie să se arate că, astfel cum Curtea a constatat deja, rezultă din dreptul fundamental la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești independente, imparțiale și constituite în prealabil prin lege, garantat de articolul 47 din cartă, că orice justițiabil trebuie, în principiu, să aibă posibilitatea de a invoca o încălcare a acestui drept. Rezultă că instanța Uniunii trebuie să poată verifica dacă o neregularitate care viciază procedura de numire în cauză a fost de natură să conducă la o încălcare a acestui drept fundamental (Hotărârea din 26 martie 2020, Reexaminare Simpson/Consiliul și HG/Comisia, C-542/18 RX-II și C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, punctul 55).
- 164 Garanțiile privind accesul la o instanță judecătorească independentă, imparțială și constituită în prealabil prin lege, mai ales cele care definesc noțiunea și stabilesc compunerea acesteia, reprezintă piatra de temelie a dreptului la un proces echitabil. Acest drept implică faptul că orice instanță are obligația de a verifica dacă, prin compunerea sa, reprezintă o astfel de instanță judecătorească atunci când survine o îndoială serioasă cu privire la acest aspect. Această verificare este necesară pentru încrederea pe care instanțele dintr-o societate democratică trebuie să o inspire justițiabilului. În acest sens, un astfel de control reprezintă o formalitate

substanțială a cărei respectare ține de ordinea publică și trebuie analizată din oficiu (Hotărârea din 26 martie 2020, Reexaminare Simpson/Consiliul și HG/Comisia, C-542/18 RX-II și C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, punctul 57, precum și jurisprudența citată),

- 165 Pe de altă parte, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, obiectivul introducerii expresiei „instituită de lege” la articolul 6 paragraful 1 prima teză din CEDO, căruia îi corespunde articolul 47 al doilea paragraf prima teză din cartă, este acela de a se evita ca organizarea sistemului judiciar să fie lăsată la discreția executivului și de a se asigura că această materie este reglementată de o lege adoptată de puterea legislativă într-o manieră conformă cu normele care reglementează exercitarea competenței sale. Curtea a precizat că această expresie reflectă în special principiul statului de drept și privește nu doar temeiul juridic al existenței înseși a instanței judecătorești, ci și compunerea completului în fiecare cauză, precum și orice altă dispoziție de drept intern a cărei nerespectare determină nelegalitatea participării unuia sau a mai mulți judecători la examinarea cauzei, ceea ce include în special dispoziții privind independența și imparțialitatea membrilor instanței avute în vedere (Hotărârea din 26 martie 2020, Reexaminare Simpson/Consiliul și HG/Comisia, C-542/18 RX-II și C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, punctul 73, precum și jurisprudența citată).
- 166 De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că dreptul de a fi judecat de o instanță „instituită de lege”, în sensul articolului 6 paragraful 1 din CEDO, include, prin însăși natura sa, procesul de numire a judecătorilor (Hotărârea din 26 martie 2020, Reexaminare Simpson/Consiliul și HG/Comisia, C-542/18 RX-II și C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, punctul 74, precum și jurisprudența citată).
- 167 Astfel, o neregularitate săvârșită cu ocazia numirii judecătorilor în cadrul sistemului judiciar în cauză determină încălcarea articolului 47 al doilea paragraf prima teză din cartă, cu precădere atunci când această neregularitate este de o asemenea natură și gravitate încât creează un risc real ca alte ramuri ale puterii, în special executivul, să poată exercita o putere discreționară nejustificată care să pună în pericol integritatea rezultatului la care conduce procesul de numire și să semene astfel o îndoială legitimă, în percepția justițiabililor, în ceea ce privește independența și imparțialitatea judecătorului sau a judecătorilor avuți în vedere, cum este cazul atunci când sunt implicate norme fundamentale care fac parte integrantă din instituirea și din funcționarea acestui sistem judiciar (Hotărârea din 26 martie 2020, Reexaminare Simpson/Consiliul și HG/Comisia, C-542/18 RX-II și C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, punctul 75).
- 168 În sfârșit, la punctul 171 din Hotărârea A. K., Curtea a statuat că dreptul Uniunii se opune ca litigii privind aplicarea acestui drept să poată ține de competența exclusivă a unei entități care nu constituie o instanță independentă și imparțială în sensul articolului 47 din cartă. Curtea deduce că revine instanței de trimitere sarcina de a stabili, în lumina elementelor de interpretare furnizate, dacă aceasta este situația în ceea ce privește entitatea competentă să soluționeze litigiile principale, și anume Camera disciplinară, și că, într-o asemenea ipoteză, principiul supremației dreptului Uniunii impune instanței de trimitere să lase neaplicate dispozițiile naționale care conferă competența unei asemenea instanțe.
- 169 Or, după cum s-a arătat la punctul 108 din prezenta ordonanță, elementele de interpretare furnizate de Curte instanței de trimitere pentru a aprecia dacă Camera disciplinară constituie o instanță independentă și imparțială, în sensul dreptului Uniunii, privesc în special condițiile și procesul de numire a membrilor acestei instanțe.

- 170 Astfel, rezultă că, pentru a respecta obligațiile care le revin în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, statele membre trebuie să garanteze posibilitatea unui control jurisdicțional al respectării de către instanțele naționale care fac parte din sistemul lor de căi de atac în domeniile reglementate de dreptul Uniunii și de către judecătorii acestor instanțe a cerințelor inerente unei protecții jurisdicționale efective, acest control cuprinzând printre altele controlul legalității procesului de numire a judecătorilor instanțelor menționate.
- 171 În consecință, nu se poate exclude, la prima vedere, faptul că dispozițiile naționale vizate la primul motiv al acțiunii în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, în măsura în care ar interzice instanțelor naționale să verifice legalitatea procesului de numire a unui judecător sau legitimitatea unei instanțe, încalcă obligația care revine Republicii Polone, în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și al articolului 47 din cartă, în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la articolul 6 paragraful 1 din CEDO, de a garanta că instanțele naționale care fac parte din sistemul său de căi de atac în domeniile reglementate de dreptul Uniunii îndeplinesc cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective.
- 172 În al doilea rând, reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că orice instanță națională, sesizată în cadrul competenței sale, are obligația, în calitate de organ al unui stat membru, în aplicarea principiului cooperării prevăzut la articolul 4 alineatul (3) TUE, de a aplica integral dreptul Uniunii direct aplicabil și de a proteja drepturile pe care acesta le conferă particularilor, lăsând neaplicată orice dispoziție eventual contrară a legislației naționale, indiferent dacă aceasta este anterioară sau ulterioară normei dreptului Uniunii (Hotărârea din 8 septembrie 2010, Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, punctul 55 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 21 ianuarie 2021, Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, punctul 31).
- 173 Rezultă că este incompatibilă cu cerințele inerente înseși naturii dreptului Uniunii orice dispoziție dintr-o ordine juridică națională sau orice practică legislativă, administrativă sau judiciară ce ar avea ca efect diminuarea eficienței dreptului Uniunii prin faptul de a nega instanței competente să aplice acest drept prerogativa de a face, chiar în momentul acestei aplicări, tot ceea ce este necesar pentru a înlătura dispozițiile legislative naționale care ar constitui eventual un obstacol în calea eficienței depline a normelor direct aplicabile ale dreptului Uniunii (Hotărârea din 8 septembrie 2010, Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, punctul 56 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 4 decembrie 2018, Minister for Justice and Equality și Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, punctul 36).
- 174 În consecință, o dispoziție națională care împiedică o instanță națională sesizată în cadrul competenței sale să aplice dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și să lase neaplicată orice dispoziție națională contrară acestor dispoziții încalcă principiului supremației dreptului Uniunii.
- 175 În aceste condiții, nu se poate exclude, la prima vedere, faptul că dispozițiile naționale vizate la primul motiv al acțiunii pe fond încalcă și obligațiile care revin acestui stat membru în temeiul principiului supremației care rezultă din dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă.
- 176 Prin urmare, fără o pronunțare în acest stadiu cu privire la temeinicia argumentelor invocate de părți în cadrul primului motiv al acțiunii pe fond, ceea ce este de competența exclusivă a instanței de fond, trebuie să se concluzioneze că, având în vedere elementele evidențiate de Comisie și jurisprudența evocată la punctele 163-168, precum și 172 și 173 din prezenta

ordonanță, argumentele invocate de această instituție în cadrul acestui motiv nu sunt, la prima vedere, lipsite de un temei serios, în sensul jurisprudenței citate la punctul 79 din aceeași ordonanță.

177 În consecință, trebuie să se constate că condiția privind *fumus boni iuris* este îndeplinită în ceea ce privește dispunerea măsurilor provizorii enunțate la punctul 38 prima liniuță litera d) din prezenta ordonanță, fără a fi necesar să se aprecieze, la prima vedere, temeinicia argumentului privind pretinsa încălcare prin dispozițiile naționale vizate de primul motiv al acțiunii pe fond a articolului 267 TFUE, astfel cum reiese din jurisprudența evocată la punctul 79 din prezenta ordonanță.

– *Cu privire la urgență*

178 Conform jurisprudenței menționate la punctul 116 din prezenta ordonanță, în vederea aprecierii urgenței, Curtea trebuie să rețină că dispozițiile naționale vizate de primul motiv al acțiunii pe fond, în măsura în care ar interzice judecătorilor Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), ai instanțelor de drept comun și ai instanțelor administrative să verifice legalitatea procesului de numire a judecătorilor și, dacă este cazul, să constate nelegalitatea unui astfel de proces, sunt susceptibile să încalce obligația care revine Republicii Polone, în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă, de a garanta că instanțele naționale care fac parte din sistemul său de căi de atac în domeniile reglementate de dreptul Uniunii îndeplinesc garanțiile inerente unei protecții jurisdicționale efective. Este necesar de asemenea să se rețină că aceste dispoziții naționale sunt susceptibile să împiedice instanțele naționale sesizate în cadrul competenței lor să aplice dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă și să lase neaplicate dispozițiile naționale care ar fi contrare acestor dispoziții ale dreptului Uniunii și, prin urmare, sunt susceptibile să încalce principiul supremației dreptului Uniunii.

179 Trebuie să se arate că faptul că, în urma aplicării dispozițiilor naționale vizate la primul motiv al acțiunii pe fond, instanțele poloneze pot fi împiedicate, până la pronunțarea hotărârii definitive, să verifice respectarea de către un judecător sau de către o instanță a garanțiilor inerente unei protecții jurisdicționale efective este susceptibil să compromită, în această perioadă, independența instanțelor poloneze menționate și, pe cale de consecință, în conformitate cu jurisprudența evocată la punctul 124 din prezenta ordonanță, să producă un prejudiciu grav și ireparabil ordinii juridice a Uniunii și, în consecință, drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, precum și valorilor enunțate la articolul 2 TUE, pe care se întemeiază această Uniune, în special cea a statului de drept.

180 În plus, specificitățile contextului juridic în care se înscriu aceste dispoziții fac cu atât mai probabil riscul de producere a unui asemenea prejudiciu grav și ireversibil.

181 Astfel, trebuie amintit că Legea de modificare este ultimul element dintr-o serie de reforme legislative referitoare la organizarea puterii judecătorești poloneze, introduse de Republica Polonă începând de la sfârșitul anului 2015. Or, reforma intervenită în cursul anului 2017 a fost puternic contestată tocmai din cauza deficiențelor sistemice pe care le-ar implica în ceea ce privește independența instanțelor poloneze, în special în privința condițiilor de numire a judecătorilor Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), și, de altfel, această reformă a condus la mai multe acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, la numeroase cereri de decizie preliminară

adresate Curții, precum și la adoptarea de către Comisie, la 20 decembrie 2017, în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) TUE, a Propunerii de decizie a Consiliului privind constatarea unui risc clar de încălcare gravă de către Republica Polonă a statului de drept [COM(2017) 835 final].

- 182 Or, într-un context în care independența instanțelor poloneze este serios pusă la îndoială ca urmare a reformelor legislative menționate la punctul precedent, aplicarea unor dispoziții naționale care ar împiedica instanțele naționale să verifice respectarea de către un judecător sau de către o instanță a cerințelor privind independența judecătorilor nu ar face, în mod evident, decât să sporească îndoielile existente în ceea ce privește independența acestor instanțe, să întărească lipsa aparenței de independență a puterii judecătorești poloneze și să agraveze pierderea încrederii justițiabililor și a celorlalte state membre în sistemul judiciar al Republicii Polone.
- 183 Republica Polonă afirmă că obligația care revine instanțelor naționale de a respecta principiul supremației dreptului Uniunii are ca efect eliminarea oricărui risc de producere a unui prejudiciu grav și ireparabil care ar rezulta din aplicarea dispozițiilor naționale vizate la primul motiv al acțiunii pe fond.
- 184 Acest argument nu poate fi însă reținut întrucât, astfel cum s-a arătat la punctul 178 din prezenta ordonanță, în vederea aprecierii urgenței, este necesar să se rețină că aceste dispoziții sunt susceptibile să împiedice instanțele naționale să aplice dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă și să lase neaplicate dispozițiile naționale care ar fi contrare acestor dispoziții ale dreptului Uniunii, cu consecința încălcării de către aceste instanțe a principiului supremației dreptului Uniunii
- 185 În plus, trebuie să se țină seama de faptul că respectarea de către o instanță națională a obligațiilor care îi revin în temeiul principiului supremației dreptului Uniunii ar implica încălcarea de către această instanță a dispozițiilor naționale în cauză, ceea ce ar putea constitui o abatere disciplinară. În această privință, trebuie să se arate că, în observațiile sale privind măsurile provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță litera c) din prezenta ordonanță, Republica Polonă a admis că examinarea de către un judecător a legalității numirii unui judecător ar putea constitui abaterea prevăzută la articolul 107 alineatul 1 punctul 3 din Legea modificată privind instanțele de drept comun, precum și la articolul 72 alineatul 1 punctul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă.
- 186 Or, astfel cum a subliniat Comisia, simpla perspectivă ca judecătorii naționali să poată face obiectul unor proceduri disciplinare în cazul în care s-ar conforma obligațiilor care le revin în temeiul principiului supremației dreptului Uniunii este de natură să îi descurajeze să respecte acest principiu.
- 187 În sfârșit, Republica Polonă nu se poate prevala în mod valabil, pentru a dovedi lipsa urgenței, de existența unui sistem de căi de atac împotriva deciziilor pronunțate de instanțele naționale, în condițiile în care acest stat membru nu prezintă niciun element care să permită să se stabilească faptul că acest sistem este configurat astfel încât, într-un context precum cel descris la punctele 181 și 182 din prezenta ordonanță, ar permite eliminarea riscului de producere a unui prejudiciu grav și ireparabil în raport cu ordinea juridică a Uniunii care rezultă din aplicarea dispozițiilor naționale în cauză.

188 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se concluzioneze că condiția referitoare la urgență este dovedită în ceea ce privește dispunerea măsurilor provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță litera d) din prezenta ordonanță.

– Cu privire la evaluarea comparativă a intereselor

189 Comisia arată că, în cazul în care Curtea ar admite primul motiv al acțiunii pe fond după ce a refuzat să acorde măsura provizorie menționată la punctul 38 prima liniuță litera d) din prezenta ordonanță, s-ar cauza un prejudiciu grav și ireparabil ordinii juridice a Uniunii și drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, în timp ce, în cazul în care Curtea ar dispune măsura menționată și ar respinge ulterior acest motiv, consecința ar fi numai suspendarea temporară a aplicării dispozițiilor vizate la acest motiv.

190 Republica Polonă afirmă că suspendarea dispozițiilor naționale în cauză ar fi contrară principiilor fundamentale care rezultă în special din Constituția Republicii Polone, astfel încât o asemenea suspendare nu ar implica faptul că instanțele vor putea revoca judecătorii în alte condiții decât cele prevăzute la articolul 180 din Constituția menționată. În sfârșit, efectele unei asemenea suspendări ar fi în mod clar prejudiciabile intereselor justiției.

191 În această privință, trebuie amintit că, ținând seama de efectele aferente principiului supremației dreptului Uniunii, Republica Polonă nu poate invoca în mod valabil contradicția dintre dispozițiile de drept intern, inclusiv de ordin constituțional, și efectele pe care le-ar implica aplicarea unei măsuri provizorii dispuse de Curte, precum suspendarea dispozițiilor naționale vizate la primul motiv al acțiunii pe fond, și nici prejudiciul adus intereselor acestui stat membru care, din cauza acestei contradicții, ar rezulta din executarea unei asemenea măsuri. În orice caz, un astfel de prejudiciu, presupunând că este dovedit, nu poate prevala asupra interesului general al Uniunii în ceea ce privește buna funcționare a ordinii sale juridice.

192 În aceste condiții, trebuie să se concluzioneze că evaluarea comparativă a intereselor în cauză înclină în favoarea dispunerii măsurilor provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță litera d) din prezenta ordonanță.

Cu privire la măsurile provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță litera e) din prezenta ordonanță

– Cu privire la fumus boni iuris

193 Comisia susține că al doilea motiv al acțiunii pe fond, care vizează dispozițiile naționale care fac obiectul măsurilor provizorii enunțate la punctul 38 prima liniuță litera e) din prezenta ordonanță, nu este, la prima vedere, lipsit de un temei serios, acest motiv fiind întemeiat în special pe aspectul că, prin faptul că atribuie Camerei de control extraordinar și cauze publice, în conformitate cu aceste dispoziții, competența exclusivă de a examina căile de atac și chestiunile de drept referitoare la lipsa de independență a unei instanțe sau a unui judecător, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, precum și în temeiul articolului 267 TFUE și al principiului supremației dreptului Uniunii.

- 194 Comisia susține că, în conformitate cu dispozițiile naționale menționate, nicio instanță națională în afară de Camera de control extraordinar și cauze publice nu poate efectua o apreciere a independenței unui judecător sau a unei instanțe, în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă, și nici să adreseze o întrebare preliminară cu privire la aceste aspecte în temeiul articolului 267 TFUE.
- 195 Comisia amintește printre altele că din Hotărârea A. K. reiese că orice instanță națională care se află într-o situație comparabilă cu cea a instanței de trimitere în cauzele conexe în care s-a pronunțat această hotărâre este obligată să verifice dacă instanța în discuție este independentă pe baza elementelor enumerate la punctul 171 din aceeași hotărâre și, dacă din verificarea menționată rezultă că nu aceasta este situația, să lase neaplicate, în temeiul principiului supremației dreptului Uniunii, dispozițiile naționale contrare articolului 19 alineatul (1) TUE și articolului 47 din cartă.
- 196 Republica Polonă contestă faptul că atribuirea chestiunilor referitoare la independența unui judecător sau a unei instanțe unui complet special, și anume Camera de control extraordinar și cauze publice, poate constitui o încălcare a articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și a articolului 47 din cartă. În această privință, statul membru menționat precizează că o asemenea atribuire este motivată de necesitatea de a garanta specializarea în aceste chestiuni esențiale de natură constituțională și de a elimina riscurile de divergențe jurisprudențiale în materii privind independența justiției.
- 197 Pentru a verifica dacă condiția privind *fumus boni iuris* este îndeplinită în ceea ce privește dispunerea măsurilor provizorii enunțate la punctul 38 prima liniuță litera e) din prezenta ordonanță, trebuie, în primul rând, să se arate, astfel cum reiese din argumentația părților, că al doilea motiv ridică în special problema dacă articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă permite rezervarea examinării chestiunilor privind independența judecătorilor unei instanțe specializate și, în cazul unui răspuns afirmativ, care sunt condițiile care trebuie îndeplinite pentru a garanta dreptul justițiabililor la o protecție jurisdicțională efectivă. Este vorba despre o problemă juridică complexă a cărei soluție nu se impune de la bun început și care necesită, așadar, o examinare aprofundată, care nu poate fi efectuată de judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii.
- 198 În al doilea rând, trebuie să se constate că, astfel cum a subliniat Comisia fără a fi contrazisă de Republica Polonă, în temeiul dispozițiilor naționale vizate la al doilea motiv al acțiunii pe fond, *primo*, numai Camera de control extraordinar și cauze publice este competentă să soluționeze chestiuni de drept privind independența unui judecător sau a unei instanțe, astfel încât instanțele naționale sunt obligate să adreseze acestei camere orice problemă de această natură ridicată în cadrul cauzelor cu care sunt sesizate. *Secundo*, aprecierile acestei camere privind independența unui judecător sau a unei instanțe sunt obligatorii pentru instanțele naționale. *Tertio*, camera menționată este singura competentă să soluționeze acțiuni prin care se solicită constatarea nelegalității hotărârilor sau a hotărârilor definitive ale Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), ale instanțelor de drept comun și ale instanțelor administrative, în cazul în care nelegalitatea pretinsă este în legătură cu statutul de judecător al persoanei care s-a pronunțat.
- 199 Or, având în vedere jurisprudența evocată la punctele 163-168 din prezenta ordonanță, nu se poate exclude, la prima vedere, că dispozițiile naționale vizate la primul motiv al acțiunii pe fond, în măsura în care împiedică camerele Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), cu excepția Camerei de control extraordinar și cauze publice, instanțele de drept comun și instanțele administrative să verifice respectarea de către un judecător sau de către o instanță a cerințelor privind independența

judecătorilor, încalcă obligația care revine Republicii Polone, în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă, de a garanta că instanțele naționale care fac parte din sistemul său de căi de atac în domeniile dreptului Uniunii îndeplinesc cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective.

- 200 În al treilea rând, astfel cum s-a amintit deja la punctul 173 din prezenta ordonanță, este incompatibilă cu cerințele inerente înseși naturii dreptului Uniunii orice dispoziție dintr-o ordine juridică națională sau orice practică legislativă, administrativă sau judiciară ce ar avea ca efect diminuarea eficienței dreptului Uniunii prin faptul de a nega instanței competente să aplice acest drept prerogativa de a face, chiar în momentul acestei aplicări, tot ceea ce este necesar pentru a înlătura dispozițiile legislative naționale care ar constitui eventual un obstacol în calea eficienței depline a normelor direct aplicabile ale dreptului Uniunii (Hotărârea din 8 septembrie 2010, Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, punctul 56 și jurisprudența citată).
- 201 Curtea a precizat că aceasta ar fi în special situația în cazul în care, în ipoteza unui conflict între o dispoziție de drept al Uniunii și o lege națională ulterioară, soluționarea acestui conflict ar fi rezervată unei autorități, alta decât instanța chemată să asigure aplicarea dreptului Uniunii, investită cu o putere de apreciere proprie, chiar dacă obstacolul astfel creat în calea eficienței depline a dreptului Uniunii nu ar fi decât temporar (Hotărârea din 8 septembrie 2010, Winner Wetten, C-409/06, EU:C:2010:503, punctul 57 și jurisprudența citată).
- 202 În sfârșit, Curtea a precizat de asemenea că, în cazul în care rezultă că aprecierile efectuate de o instanță națională nu sunt conforme cu dreptul Uniunii, acesta impune ca o altă instanță națională, care, în temeiul dreptului național, este ținută în mod necondiționat de interpretarea dreptului Uniunii realizată de această primă instanță, să lase neaplicată, din oficiu, norma națională care îi impune să se conformeze interpretării dreptului Uniunii reținute de prima instanță menționată și că aceasta ar fi situația în special atunci când, ca urmare a unei asemenea norme de drept național care i se impune, o instanță națională ar fi împiedicată să țină cont în mod corespunzător, la soluționarea cauzelor pendinte în fața sa, de faptul că dintr-o hotărâre a Curții reiese că o dispoziție de drept național trebuie să fie considerată contrară dreptului Uniunii și să asigure ca supremația acestuia din urmă să fie garantată în mod corespunzător, luând toate măsurile necesare în acest scop (Ordonanța din 7 iunie 2018, Filippi și alții, C-589/16, EU:C:2018:417, punctele 35 și 36, precum și jurisprudența citată).
- 203 Astfel, având în vedere jurisprudența menționată la punctele 200-202 din prezenta ordonanță, nu se poate exclude, la prima vedere, nici că dispozițiile naționale vizate la al doilea motiv al acțiunii pe fond încalcă obligațiile care revin acestui stat membru în temeiul principiului supremației care rezultă din dispozițiile coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă.
- 204 Prin urmare, fără o pronunțare în acest stadiu cu privire la temeinicia argumentelor invocate de părți în cadrul celui de al doilea motiv al acțiunii pe fond, ceea ce este de competența exclusivă a instanței de fond, trebuie să se concluzioneze că, având în vedere elementele evidențiate de Comisie, precum și jurisprudența evocată la punctele 163-168 și 200-202 din prezenta ordonanță, argumentele invocate de această instituție în cadrul acestui motiv nu sunt, la prima vedere, lipsite de un temei serios, în sensul jurisprudenței citate la punctul 79 din aceeași ordonanță.
- 205 În consecință, trebuie să se constate că condiția privind *fumus boni iuris* este îndeplinită în ceea ce privește dispunerea măsurilor provizorii enunțate la punctul 38 prima liniuță litera e) din prezenta ordonanță, fără a fi necesar să se aprecieze, la prima vedere, temeinicia argumentului privind

pretinsa încălcare prin dispozițiile naționale vizate de al doilea motiv al acțiunii pe fond a articolului 267 TFUE, astfel cum reiese din jurisprudența evocată la punctul 79 din prezenta ordonanță.

– *Cu privire la urgență*

- 206 Conform jurisprudenței enunțate la punctul 116 din prezenta ordonanță, în vederea aprecierii urgenței, Curtea trebuie să rețină că dispozițiile naționale vizate la al doilea motiv al acțiunii pe fond, în măsura în care conferă Camerei de control extraordinar și cauze publice competența exclusivă de a soluționa chestiuni referitoare la independența unui judecător sau a unei instanțe și, pe cale de consecință, împiedică judecătorii Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), ai instanțelor de drept comun și ai instanțelor administrative să verifice respectarea de către un judecător sau de către o instanță a cerinței privind independența judecătorilor, sunt susceptibile să încalce obligațiile care revin Republicii Polone, în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă, de a garanta că instanțele îndeplinesc cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective. Este necesar de asemenea să se rețină că dispozițiile menționate sunt susceptibile să împiedice instanțele naționale sesizate în cadrul competenței lor să aplice articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE coroborat cu articolul 47 din cartă și să lase neaplicate dispozițiile naționale care ar fi contrare acestor dispoziții ale dreptului Uniunii și să încalce, astfel, principiul supremației dreptului Uniunii.
- 207 Trebuie să se arate că faptul că, în urma aplicării dispozițiilor naționale vizate la al doilea motiv al acțiunii pe fond, instanțele naționale, cu excepția Camerei de control extraordinar și cauze publice, sunt împiedicate, până la pronunțarea hotărârii definitive, să soluționeze chestiuni referitoare la independența unui judecător sau a unei instanțe și să verifice, astfel, respectarea de către acest judecător sau de către această instanță a cerințelor inerente unei protecții jurisdicționale efective este susceptibil să compromită, în această perioadă, independența instanțelor poloneze și, în consecință, în conformitate cu jurisprudența evocată la punctul 124 din prezenta ordonanță, să cauzeze un prejudiciu grav și ireparabil în raport cu ordinea juridică a Uniunii și, în consecință, cu drepturile conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, precum și cu valorile enunțate la articolul 2 TUE, pe care se întemeiază această Uniune, în special cea a statului de drept.
- 208 În plus, specificitățile contextului juridic în care se înscriu aceste dispoziții, astfel cum a fost descris la punctele 181 și 182 din prezenta ordonanță, fac cu atât mai probabil riscul de producere a unui asemenea prejudiciu grav și ireversibil.
- 209 Republica Polonă contestă faptul că există un risc de producere a unui astfel de prejudiciu având în vedere că, până la pronunțarea hotărârii definitive, căile de atac privind independența unui judecător sau a unei instanțe vor fi examinate de Camera de control extraordinar și cauze publice a cărei independență nu ar ridica nicio îndoială.
- 210 Totuși, trebuie să se țină seama de faptul că, pe de o parte, asemenea Camerei disciplinare, Camera de control extraordinar și cauze publice a fost înființată prin Legea privind Curtea Supremă și că, după cum reiese din observațiile Republicii Polone, membrii acestei camere sunt numiți în urma unei proceduri în care, astfel cum se întâmplă și în ceea ce privește membrii Camerei disciplinare, intervine KRS. Or, ținând seama de elementele de interpretare care figurează în Hotărârea A. K., nu se poate afirma, așa cum pretinde acest stat membru, că independența Camerei de control extraordinar și cauze publice nu ridică nicio îndoială.

- 211 Pe de altă parte, trebuie să se arate că, în conformitate cu articolul 26 alineatul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, cererile privind constatarea sau aprecierea legalității numirii unui judecător sau a legitimității acestuia pentru exercitarea unor funcții jurisdicționale nu sunt examinate de Camera de control extraordinar și cauze publice.
- 212 Rezultă că aplicarea dispozițiilor naționale vizate la al doilea motiv al acțiunii pe fond ar implica faptul că, până la pronunțarea hotărârii definitive, nicio instanță națională nu poate examina aceste chestiuni, ceea ce, astfel cum s-a constatat în cadrul examinării măsurilor provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță litera d) din prezenta ordonanță, ar putea cauza un prejudiciu grav și ireparabil ordinii juridice a Uniunii, precum și drepturilor justițiabililor la o cale de atac efectivă.
- 213 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se concluzioneze că condiția referitoare la urgență este dovedită în ceea ce privește dispunerea măsurilor provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță litera e) din prezenta ordonanță.

– *Cu privire la evaluarea comparativă a intereselor*

- 214 Comisia arată că, în cazul în care Curtea ar admite al doilea motiv al acțiunii pe fond după ce a refuzat să acorde măsura provizorie menționată la punctul 38 prima liniuță litera e) din prezenta ordonanță, s-ar cauza un prejudiciu grav și ireparabil ordinii juridice a Uniunii și drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, în timp ce, în cazul în care Curtea ar dispune măsura menționată și ar respinge ulterior acest motiv, consecința ar fi numai suspendarea temporară a aplicării dispozițiilor articolului 26 alineatele 2 și 4-6, precum și ale articolului 82 alineatele 2-5 din Legea modificată privind Curtea Supremă.
- 215 La rândul său, Republica Polonă arată că, pe de o parte, suspendarea dispozițiilor naționale vizate la al doilea motiv al acțiunii pe fond nu ar implica faptul că instanțele naționale vor putea examina chestiunile rezervate de aceste dispoziții Camerei de control extraordinar și cauze publice, astfel încât o asemenea suspendare nu ar putea contribui la obiectivul pe care îl urmărește. Pe de altă parte, suspendarea menționată ar aduce atingere dreptului la o instanță constituită în prealabil prin lege și principiului securității juridice, având în vedere că nicio dispoziție națională nu ar reglementa competența materială de a soluționa chestiunile de drept rezervate de dispozițiile menționate Camerei de control extraordinar și cauze publice.
- 216 În această privință, trebuie amintit că executarea unei măsuri provizorii privind suspendarea aplicării unei dispoziții naționale implică obligația statului membru în cauză de a garanta restabilirea situației juridice anterioare intrării în vigoare a acestei dispoziții, acest stat membru fiind astfel obligat, în așteptarea hotărârii definitive, să aplice dispozițiile abrogate, înlocuite sau modificate prin cea a cărei aplicare trebuie să fie suspendată (a se vedea în acest sens Ordonanța 17 decembrie 2018, Comisia/Polonia, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, punctele 95 și 107).
- 217 Astfel, atingerea adusă dreptului la o instanță constituită în prealabil prin lege și principiului securității juridice care, potrivit Republicii Polone, ar rezulta din suspendarea, până la pronunțarea hotărârii definitive, a dispozițiilor naționale vizate la al doilea motiv al acțiunii pe fond nu poate fi dovedită.
- 218 În aceste condiții, trebuie să se concluzioneze că evaluarea comparativă a intereselor în cauză înclină în favoarea dispunerii măsurilor provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță litera e) din prezenta ordonanță.

Cu privire la măsurile provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță litera c) din prezenta ordonanță

– Cu privire la fumus boni iuris

- 219 Comisia susține că al treilea motiv al acțiunii pe fond, care vizează dispozițiile naționale care fac obiectul măsurilor provizorii enunțate la punctul 38 prima liniuță litera c) din prezenta ordonanță, nu este, la prima vedere, lipsit de un temei serios, acest motiv fiind întemeiat în mod concret pe faptul că, prin adoptarea și prin menținerea în vigoare a articolului 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind instanțele de drept comun și a articolului 72 alineatul 1 punctele 1-3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, care permit calificarea drept abateri disciplinare a examinării respectării cerințelor Uniunii referitoare la o instanță independentă și imparțială constituită în prealabil prin lege, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligația de a garanta independența puterii judecătorești și dreptul la o protecție jurisdicțională care îi revine în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă, precum și al articolului 267 TFUE.
- 220 În primul rând, Comisia afirmă că elementele constitutive ale abaterilor disciplinare prevăzute la articolul 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind instanțele de drept comun, precum și la articolul 72 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, și anume „acte[...] sau omisiuni[...] de natură să împiedice sau să compromită în mod semnificativ funcționarea unei autorități judiciare” sau „acte[...] care pun în discuție existența raportului de muncă al unui judecător [sau] efectivitatea numirii unui judecător”, sunt atât de imprecise, încât aceste abateri pot acoperi situația în care un judecător național ar controla respectarea de către o instanță a cerințelor privind independența judecătorilor, în sensul articolului 19 alineatul (1) TUE coroborat cu articolul 47 din cartă. În special, constatarea, efectuată de un judecător, a nerespectării de către completul său de judecată sau de către un alt complet a cerinței referitoare la o instanță independentă, imparțială și constituită în prealabil prin lege, în sensul acestor dispoziții ale dreptului Uniunii, ca urmare a unei neregularități săvârșite în cadrul numirii unui judecător care face parte din completul menționat, ar putea fi calificată drept „act care pune în discuție existența raportului de muncă al unui judecător sau efectivitatea numirii unui judecător”. Acest lucru ar fi demonstrat de faptul că la 5 august 2020 a fost declanșată o procedură disciplinară, pentru acest motiv, împotriva unui judecător al Sąd Apelacyjny Szczecin (Curtea de Apel din Szczecin, Polonia), în temeiul articolului 107 alineatul 1 punctul 3 din Legea modificată privind instanțele de drept comun.
- 221 Astfel, întemeindu-se în special pe principiile juridice enunțate la punctul 32 din Hotărârea din 27 februarie 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses (C-64/16, EU:C:2018:117), precum și la punctele 55, 57, 70 și 71 din Hotărârea din 26 martie 2020, Reexaminare Simpson/Consiliul și HG/Comisia (C-542/18 RX-II și C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232), Comisia arată că dispozițiile naționale vizate la al treilea motiv al acțiunii pe fond sunt contrare articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă.
- 222 Pe de altă parte, abaterile disciplinare prevăzute la aceste dispoziții ar privi conținutul deciziilor judiciare, ceea ce ar fi contrar punctului 67 din Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențe ale sistemului judiciar) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586).
- 223 În al doilea rând, Comisia susține că abaterea disciplinară prevăzută la articolul 72 alineatul 1 punctul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă este întemeiată pe o noțiune imprecisă, și anume „încălcarea vădită și flagrantă a normelor de drept”, această noțiune putându-se referi

atât la conținutul deciziilor judiciare, cât și la nerespectarea unor dispoziții naționale care interzic efectuarea controlului jurisdicțional al respectării de către o instanță a cerințelor privind independența judecătorilor, în sensul dreptului Uniunii.

- 224 Republica Polonă afirmă că răspunderea disciplinară care revine judecătorilor în temeiul articolului 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind instanțele de drept comun și al articolului 72 alineatul 1 punctele 1-3 din Legea modificată privind Curtea Supremă nu include răspunderea pentru conținutul hotărârilor judecătorești, astfel încât nu se poate considera că aceasta constituie un element de presiune asupra judecătorilor sau de ingerință în activitățile lor jurisdicționale.
- 225 În special, în ceea ce privește, în primul rând, abaterea care constă în a face semnificativ mai dificilă sau imposibilă administrarea justiției, prevăzută la articolul 107 alineatul 1 punctul 2 din Legea modificată privind instanțele de drept comun, precum și la articolul 72 alineatul 1 punctul 2 din Legea modificată privind Curtea Supremă, Republica Polonă contestă că exercitarea de către o instanță a obligațiilor descrise în Hotărârea A. K. ar putea constitui o astfel de abatere întrucât, pe de o parte, este evident că o hotărâre a Curții nu poate include dispoziții a căror realizare ar face mult mai dificilă administrarea justiției și, pe de altă parte, această hotărâre nu ar constitui o decizie care, având în vedere conținutul său, ar amenința funcționarea justiției. Pe de altă parte, Republica Polonă menționează că o astfel de abatere are un rol foarte important în ordinele juridice naționale și este prevăzută de normele constituționale ale altor state membre referitoare la puterea judecătorească. În special, dispozițiile contestate de Comisie ar fi inspirate din dreptul francez, drept pe care Comisia nu l-ar fi pus în discuție.
- 226 În ceea ce privește, în al doilea rând, abaterea care constă în punerea în discuție a existenței unui raport de muncă al unui judecător și a efectivității numirii unui judecător, prevăzută la articolul 107 alineatul 1 punctul 3 din Legea modificată privind instanțele de drept comun, precum și la articolul 72 alineatul 1 punctul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, Republica Polonă reiterează argumentația prezentată la punctele 158 și 159 din prezenta ordonanță în cadrul examinării măsurilor provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță litera d) din această ordonanță. În special, Republica Polonă, care nu contestă afirmațiile Comisiei privind existența unei proceduri disciplinare declanșate împotriva unui judecător al Sąd Apelacyjny Szczecin (Curtea de Apel din Szczecin), subliniază totuși că interzicerea aprecierii legalității numirii unui judecător ar constitui, în lumina modelului constituțional al numirii judecătorilor în Polonia, o precizare adusă conținutului normei juridice care definește abaterea disciplinară și ar fi pe deplin justificată și oportună.
- 227 În ceea ce privește, în al treilea și ultimul rând, abaterea care constă în încălcarea vădită și flagrantă a normelor de drept, prevăzută la articolul 72 alineatul 1 punctul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă, Republica Polonă arată că această abatere nu poate fi nicidecum asimilată unei răspunderi disciplinare ca urmare a conținutului unei hotărâri sau pentru erori obișnuite pe care judecătorul le poate săvârși atunci când se pronunță. Astfel cum ar evidenția jurisprudența Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), abaterea menționată ar viza cazuri excepționale de încălcare a normelor de drept, și anume cazuri în care abaterea ar fi vădită și flagrantă și ar justifica condamnarea autorului lor.
- 228 Pentru a verifica dacă condiția privind *fumus boni iuris* este îndeplinită în ceea ce privește dispunerea măsurilor provizorii enunțate la punctul 38 prima liniuță litera c) din prezenta ordonanță, trebuie amintit, în primul rând, că, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 171 și 199 din prezenta ordonanță, dispozițiile naționale care au ca efect să împiedice instanțele

- naționale, chemate să interpreteze și să aplice dreptul Uniunii, să verifice respectarea de către un judecător sau de către o instanță a cerințelor inerente unei protecții jurisdicționale efective și în special legalitatea procesului de numire a unui judecător sau a unei instanțe sunt, la prima vedere, contrare articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă.
- 229 Prin urmare, trebuie să se constate că dispozițiile naționale din care ar rezulta că judecătorii naționali pot face obiectul unor proceduri disciplinare ca urmare a faptului că au efectuat o asemenea verificare sunt de asemenea, la prima vedere, contrare articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și articolului 47 din cartă.
- 230 În al doilea rând, trebuie amintit că, astfel cum reiese din jurisprudența evocată la punctul 87 din prezenta ordonanță, cerința privind independența și imparțialitatea care decurge în special din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE impune evitarea oricărui risc de utilizare a regimului disciplinar împotriva celor care au sarcina de a judeca drept sistem de control politic al conținutului deciziilor judiciare.
- 231 În acest scop, este esențial printre altele să fie prevăzute norme care să definească în mod suficient de clar și de precis comportamentele susceptibile să angajeze răspunderea disciplinară a judecătorilor pentru a se garanta independența inerentă misiunii lor și pentru a se evita ca aceștia să fie expuși riscului ca răspunderea lor disciplinară să fie angajată exclusiv ca urmare a deciziei lor (a se vedea prin analogie Hotărârea din 18 mai 2021, Asociația „Forumul Judecătorilor din România” și alții, C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 și C-397/19, EU:C:2021:393, punctul 234).
- 232 În speță, rezultă de la bun început că, astfel cum arată Comisia, formularea articolului 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind instanțele de drept comun, precum și cea a articolului 72 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă prezintă un caracter atât de abstract și de imprecis încât nu se poate exclude, la prima vedere, posibilitatea ca răspunderea disciplinară a unui judecător să fie angajată ca urmare a simplului fapt că acesta a verificat respectarea de către un judecător sau de către un complet de judecată a cerințelor privind independența judecătorilor și în special a constatat o neregularitate a procesului de numire a unui judecător.
- 233 Aceeași este situația în ceea ce privește articolul 72 alineatul 1 punctul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă. Astfel, având în vedere caracterul abstract și imprecis al expresiei „încălcarea vădită și flagrantă a normelor de drept”, nu se poate exclude, la prima vedere, ipoteza ca răspunderea unui judecător să poată fi angajată ca urmare a conținutului pretins „eronat” al deciziilor sale sau a nerespectării de către acesta a dispozițiilor naționale care împiedică instanțele naționale să verifice respectarea de către un judecător sau de către un complet de judecată a cerințelor de independență a judecătorilor.
- 234 Astfel, având în vedere modul de redactare a dispozițiilor naționale vizate la al treilea motiv al acțiunii pe fond, nu se poate exclude, la prima vedere, că aceste dispoziții nu numai că împiedică instanțele naționale să verifice respectarea de către un judecător sau de către o instanță a cerințelor inerente unei protecții jurisdicționale efective, ci permit de asemenea ca regimul disciplinar să fie utilizat ca sistem de control politic al conținutului deciziilor judiciare și că, în consecință, sunt contrare articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă.

- 235 Această apreciere se impune cu atât mai mult în ceea ce privește articolul 107 alineatul 1 punctul 3 din Legea modificată privind instanțele de drept comun și articolul 72 alineatul 1 punctul 3 din Legea modificată privind Curtea Supremă cu cât, astfel cum reiese din argumentația părților enunțată la punctele 220 și 226 din prezenta ordonanță, constatarea neregularității numirii unui judecător ar putea constitui abaterea disciplinară prevăzută la aceste dispoziții.
- 236 Pe de altă parte, faptul că deciziile pronunțate în cadrul procedurilor disciplinare declanșate împotriva judecătorilor sunt controlate de o entitate, și anume de Camera disciplinară, a cărei lipsă de independență nu poate fi exclusă, la prima vedere, astfel cum s-a constatat la punctul 97 din prezenta ordonanță, contribuie la consolidarea aprecierii care figurează la punctul 234 din prezenta ordonanță. Aceeași este situația în ceea ce privește faptul, evidențiat de Comisie, că Legea de modificare, care a introdus abaterile disciplinare prevăzute de dispozițiile naționale în cauză, a fost adoptată la o lună după ce Curtea a pronunțat Hotărârea A. K. și a furnizat instanței de trimitere elementele de apreciere cu privire la independența acestei camere, elemente în temeiul cărora instanțele naționale au putut aprecia independența judecătorului sau a instanței competente să pronunțe deciziile în cauzele cu care erau sesizate.
- 237 În plus, în ceea ce privește jurisprudența Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) evocată de Republica Polonă, referitoare la elementele constitutive ale infracțiunii constând în „încălcarea vădită și flagrantă a normelor de drept” prevăzută la articolul 72 alineatul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă, este suficient să se constate că această jurisprudență a fost stabilită anterior instituirii, în cursul anului 2017, a Camerei disciplinare și, *a fortiori*, anterior adoptării, în cursul anului 2019, prin Legea de modificare, a dispozițiilor naționale menționate printre altele la primele două motive ale acțiunii pe fond. În consecință, jurisprudența menționată nu poate repune în discuție aprecierea care figurează la punctul 234 din prezenta ordonanță.
- 238 În sfârșit, astfel cum s-a arătat la punctul 111 din prezenta ordonanță, Republica Polonă nu se poate prevala în mod util de presupusa existență în alte state membre a unor norme asemănătoare cu aceste dispoziții în scopul de a dovedi că condiția privind *fumus boni iuris* nu este îndeplinită în speță.
- 239 Prin urmare, fără o pronunțare în acest stadiu cu privire la temeinicia argumentelor invocate de părți în cadrul celui de al treilea motiv al acțiunii pe fond, ceea ce este de competența exclusivă a instanței de fond, trebuie să se concluzioneze că, având în vedere elementele evidențiate de Comisie și jurisprudența evocată la punctele 163-168, precum și 230 și 231 din prezenta ordonanță, argumentele invocate de această instituție în cadrul motivului menționat nu sunt, la prima vedere, lipsite de un temei serios, în sensul jurisprudenței citate la punctul 79 din aceeași ordonanță.
- 240 În consecință, trebuie să se constate că condiția privind *fumus boni iuris* este îndeplinită în ceea ce privește dispunerea măsurilor provizorii enunțate la punctul 38 prima liniuță litera c) din prezenta ordonanță.

– ***Cu privire la urgență***

- 241 Conform jurisprudenței enunțate la punctul 116 din prezenta ordonanță, în vederea aprecierii urgenței, Curtea trebuie să rețină că dispozițiile naționale vizate la al treilea motiv al acțiunii pe fond sunt susceptibile, pe de o parte, să împiedice instanțele naționale să verifice respectarea de către un judecător sau de către o instanță a cerințelor inerente unei protecții jurisdicționale

- efective și, pe de altă parte, să permită ca regimul disciplinar să fie utilizat ca sistem de control politic al conținutului deciziilor judiciare și, astfel, să fie contrare articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă.
- 242 Așa cum a arătat Comisia, faptul că, în urma aplicării dispozițiilor naționale vizate la al treilea motiv al acțiunii pe fond, pe de o parte, instanțele naționale pot fi împiedicate, până la pronunțarea hotărârii definitive, să verifice respectarea de către un judecător sau de către o instanță a cerințelor inerente unei protecții jurisdicționale efective și, pe de altă parte, regimul disciplinar poate fi utilizat, până la pronunțarea acestei hotărâri, ca sistem de control politic al conținutului deciziilor judiciare este susceptibil să compromită, în aceeași perioadă, independența instanțelor poloneze și, pe cale de consecință, în conformitate cu jurisprudența evocată la punctul 124 din prezenta ordonanță, să cauzeze un prejudiciu grav și ireparabil ordinii juridice a Uniunii și, în consecință, drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, precum și valorilor enunțate la articolul 2 TUE, pe care se întemeiază această Uniune, în special cea a statului de drept.
- 243 Republica Polonă contestă existența urgenței invocând suspendarea, în urma Ordonanței din 8 aprilie 2020, Comisia/Polonia (C-791/19 R, EU:C:2020:277), a activităților Camerei disciplinare în ceea ce privește cauzele disciplinare referitoare la judecători. Potrivit acestui stat membru, ca urmare a unei astfel de suspendări, care va fi menținută până la pronunțarea hotărârii pe fond în cauza C-791/19, Camera disciplinară nu ar aplica, în general, dispozițiile contestate de Comisie, astfel încât suspendarea acestora nu ar prezenta un caracter urgent în măsura în care nu ar avea ca efect prevenirea vreunui prejudiciu.
- 244 În această privință, deși este adevărat că suspendarea activităților Camerei disciplinare este de natură să atenueze riscul de producere a unui prejudiciu grav și ireparabil care ar rezulta din aplicarea dispozițiilor naționale în cauză, o asemenea suspendare nu permite totuși eliminarea unui asemenea risc.
- 245 Astfel, după cum a arătat Comisia, simpla perspectivă ca judecătorii polonezi să poată fi eventual supuși unor proceduri disciplinare pentru că au verificat respectarea de către un judecător sau de către o instanță a cerințelor inerente unei protecții jurisdicționale efective este susceptibilă să le afecteze independența, indiferent de organismul judiciar în fața căruia se desfășoară procedura disciplinară.
- 246 Pe de altă parte, simpla existență a unor dispoziții naționale care ar permite utilizarea regimului disciplinar ca sistem de control politic al conținutului deciziilor judiciare este de natură să genereze în percepția justițiabililor și a celorlalte state membre îndoieli cu privire la independența instanțelor naționale, ceea ce riscă să cauzeze un prejudiciu grav și ireparabil.
- 247 În sfârșit, în ceea ce privește în special articolul 72 alineatul 1 punctul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă, Republica Polonă arată că cererea de suspendare a acestei dispoziții este tardivă și total incomprehensibilă. În acest context, acest stat membru afirmă că, pe de o parte, Comisia nu a prezentat nicio justificare a suspendării aplicării unei dispoziții care este legată de o foarte îndelungată tradiție constituțională în Polonia și că, pe de altă parte, faptul că, în cadrul acțiunii în constatarea neîndeplinirii obligațiilor în cauza C-791/19, Comisia a contestat o dispoziție analogă care figurează la articolul 107 din Legea privind instanțele de drept comun, fără să fi solicitat însă suspendarea aplicării acesteia, demonstrează că această instituție nu percepe, în realitate, niciun risc de prejudiciu care ar rezulta din aplicarea articolului 72 alineatul 1 punctul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă.

- 248 Totuși, pe de o parte, contrar afirmațiilor Republicii Polone, Comisia a expus motivele pentru care consideră că aplicarea tuturor dispozițiilor vizate la al treilea motiv al acțiunii pe fond trebuie să fie suspendată. Pe de altă parte, astfel cum s-a arătat la punctele 138 și 237 din prezenta ordonanță, Legea de modificare a introdus mai multe dispoziții, precum cele vizate la primele două motive ale acțiunii pe fond, care pot avea incidență în ceea ce privește conținutul abaterii prevăzute la articolul 72 alineatul 1 punctul 1 din Legea modificată privind Curtea Supremă și care, în consecință, constituie elemente noi în raport cu cele existente înainte de adoptarea Legii de modificare menționate, în vederea aprecierii existenței urgenței.
- 249 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se concluzioneze că condiția referitoare la urgență este dovedită în ceea ce privește dispunerea măsurilor provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță litera c) din prezenta ordonanță.

– Cu privire la evaluarea comparativă a intereselor

- 250 Comisia arată că, în cazul în care Curtea ar admite al treilea motiv al acțiunii pe fond după ce a refuzat să acorde măsura provizorie menționată la punctul 38 prima liniuță litera c) din prezenta ordonanță, s-ar cauza un prejudiciu grav și ireparabil ordinii juridice a Uniunii și drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, în special dreptului lor fundamental la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege.
- 251 În schimb, în cazul în care Curtea ar dispune măsura menționată și ar respinge ulterior acest motiv, consecința ar fi numai suspendarea temporară a articolului 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea modificată privind instanțele de drept comun și a articolului 72 alineatul 1 punctele 1-3 din Legea modificată privind Curtea Supremă, precum și, ulterior, imposibilitatea temporară de a califica drept abatere disciplinară, în temeiul acestor dispoziții, faptul că un judecător a controlat, în cadrul activității sale jurisdicționale, respectarea cerințelor dreptului Uniunii referitoare la independența și la imparțialitatea unei instanțe constituite în prealabil prin lege, în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și ale articolului 47 din cartă.
- 252 Republica Polonă arată printre altele că neaplicarea, până la pronunțarea hotărârii definitive, a dispozițiilor naționale vizate la al treilea motiv al acțiunii pe fond ar avea drept consecință faptul că, în toată această perioadă, comportamente reprehensibile, care ar trebui să angajeze în mod indubitabil răspunderea disciplinară a autorilor lor, ar fi dimpotrivă admise. Astfel, judecătorii Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) ar putea printre altele să antedateze acte judiciare, să ascundă documente care prezintă importanță pentru soluționarea cauzelor, să pronunțe pedepse care nu sunt prevăzute de legi sau să modifice decizii potrivit unor modalități care nu sunt prevăzute de proceduri ori să pronunțe decizii care nu sunt prevăzute de aceste proceduri. În consecință, suspendarea aplicării dispozițiilor naționale în cauză ar cauza un prejudiciu în raport cu interesele Republicii Polone.
- 253 În această privință, este însă suficient să se amintească faptul că, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 216 din prezenta ordonanță, suspendarea aplicării dispozițiilor naționale vizate la al treilea motiv al acțiunii pe fond va implica obligația Republicii Polone de a aplica, până la pronunțarea hotărârii definitive, dispozițiile abrogate, înlocuite sau modificate prin dispozițiile naționale vizate la acest motiv. Astfel, dispunerea măsurii provizorii enunțate la punctul 38 prima liniuță litera c) din prezenta ordonanță nu poate cauza prejudiciul invocat de acest stat membru.

- 254 În aceste condiții, trebuie să se concluzioneze că evaluarea comparativă a intereselor în cauză înclină în favoarea dispunerii măsurilor provizorii menționate la punctul 38 prima liniuță litera c) din prezenta ordonanță.
- 255 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se admită cererea de măsuri provizorii a Comisiei menționată la punctul 1 din prezenta ordonanță.

Pentru aceste motive, vicepreședinta Curții dispune:

- 1) **Obligă Republica Polonă, imediat și până la pronunțarea hotărârii prin care se va finaliza judecata în cauza C-204/21:**
 - a) să suspende, pe de o parte, aplicarea dispozițiilor articolului 27 alineatul 1 punctul 1a din ustawa o Sądzie Najwyższym (Legea privind Curtea Supremă) din 8 decembrie 2017, astfel cum a fost modificată prin ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Legea de modificare a Legii privind organizarea instanțelor de drept comun, a Legii privind Curtea Supremă și a altor legi) din 20 decembrie 2019 și altele, în temeiul cărora Izba Dyscyplinarna (Camera disciplinară) a Sąd Najwyższy (Curtea Supremă, Polonia) este competentă să se pronunțe, atât în primă instanță, cât și în a doua instanță, cu privire la cererile de autorizare a inițierii unei proceduri penale împotriva unor judecători sau judecători asistenți, a plasării lor în arest preventiv, a arestării lor sau a aducerii lor în fața instanței, precum și, pe de altă parte, efectele deciziilor deja adoptate de Camera disciplinară în temeiul acestui articol și care autorizează inițierea unei proceduri penale împotriva unui judecător sau arestarea sa și să se abțină să trimită cauzele menționate la articolul respectiv în fața unei instanțe care nu îndeplinește cerințele de independență definite printre altele în Hotărârea din 19 noiembrie 2019, A. K. și alții (Independența Camerei disciplinare a Curții Supreme) (C-585/18, C-624/18 și C-625/18, EU:C:2019:982);
 - b) să suspende aplicarea dispozițiilor articolului 27 alineatul 1 punctele 2 și 3 din Legea privind Curtea Supremă, cu modificările ulterioare, în temeiul cărora Izba Dyscyplinarna (Camera disciplinară) a Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) este competentă să se pronunțe cu privire la cauzele referitoare la statutul și la exercitarea funcției de judecător al Sąd Najwyższy (Curtea Supremă), în special cu privire la cauzele în materia dreptului muncii și al asigurărilor sociale, precum și cu privire la cauzele referitoare la pensionarea acestor judecători și să se abțină să trimită aceste cauze în fața unei instanțe care nu îndeplinește cerințele de independență definite printre altele în Hotărârea din 19 noiembrie 2019 A. K. și alții (Independența Camerei Disciplinare a Curții Supreme) (C-585/18, C-624/18 și C-625/18, EU:C:2019:982);
 - c) să suspende aplicarea dispozițiilor articolului 107 alineatul 1 punctele 2 și 3 din ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Legea privind organizarea instanțelor de drept comun) din 27 iulie 2001, astfel cum a fost modificată prin Legea de modificare a Legii privind organizarea instanțelor de drept comun, a Legii privind Curtea Supremă și a altor legi, precum și ale articolului 72 alineatul 1 punctele 1-3 din Legea privind Curtea Supremă, cu modificările ulterioare, care permit angajarea răspunderii disciplinare a judecătorilor pentru examinarea respectării cerințelor privind independența și imparțialitatea unei instanțe constituite în prealabil prin lege în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) TUE și ale articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene;

- d) să suspende aplicarea dispozițiilor articolului 42a alineatele 1 și 2, precum și ale articolului 55 alineatul 4 din Legea privind instanțele de drept comun, cu modificările ulterioare, ale articolului 26 alineatul 3, precum și ale articolului 29 alineatele 2 și 3 din Legea privind Curtea Supremă, cu modificările ulterioare, ale articolului 5 alineatele 1a și 1b din ustawa – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Legea privind organizarea instanțelor administrative) din 25 iulie 2002, astfel cum a fost modificată prin Legea de modificare a Legii privind organizarea instanțelor de drept comun, a Legii privind Curtea Supremă și a altor legi, și ale articolului 8 din Legea de modificare a Legii privind organizarea instanțelor de drept comun, a Legii privind Curtea Supremă și a altor legi, în măsura în care interzic instanțelor naționale să verifice respectarea cerințelor Uniunii Europene referitoare la o instanță independentă și imparțială constituită în prealabil prin lege, în sensul dispozițiilor coroborate ale articolului 19 alineatul (1) TUE și ale articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale;**
- e) să suspende aplicarea dispozițiilor articolului 26 alineatele 2 și 4-6, precum și ale articolului 82 alineatele 2-5 din Legea privind Curtea Supremă, cu modificările ulterioare, și ale articolului 10 din Legea de modificare a Legii privind organizarea instanțelor de drept comun, a Legii privind Curtea Supremă și a altor legi, care stabilesc competența exclusivă a Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego (Camera de control extraordinar și cauze publice) a Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) de a examina căile de atac întemeiate pe lipsa de independență a unui judecător sau a unei instanțe, și**
- f) să comunice Comisiei Europene, în termen de cel mult o lună de la notificarea ordonanței Curții prin care se dispun măsurile provizorii solicitate, toate măsurile adoptate pentru a se conforma pe deplin acestei ordonanțe.**

2) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

Semnături